Apollonius, Dyscolus
De pronominibus

INE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN
HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN
82

OLLONIUS DYSCOLUS

DE PRONOMINIBUS

PARS GENERALIS

EDIDIT
PAULUS MAAS
PRIVATIM DOCENS BEROLINI

PREIS 1.— M.

BONN
A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG
1911

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

1 Das Muratorische Fragment und die monarchianischen prologe zu den evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

2 Die drei ältesten Martyrologien, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.

3 Apocrypha i: Reste des Petrusevangeliums, der Petrusapocalypse und des Kerygma Petri, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

4 Ausgewählte Predigten i: Origenes Homilie X über den propheten Jeremias, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 16 S. 0.30 M.

5 Liturgische Texte i: Zur geschichte der orientalischen taufe und messe im 2. und 4. jahrhundert, ausgewählt von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

6 Die Didache, mit kritischem apparat herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

7 Babylonisch-assyrische Texte, übersetzt von Prof. Dr. Carl Bezold. I schöpfung und sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0.40 M.

8 Apocrypha ii: Evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 21 S. 0.40 M.

9 Ptolemaeus Brief an die Flora, herausgegeben von Prof. D. Adolf Harnack. 10 S. 0.30 M.

10 Die Himmelfahrt des Mose, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Carl Clemen. 16 S. 0.30 M.

11 Apocrypha iii: Agrapha, Slavische Josephusstücke, Oxyrhynchus-fragment, herausgegeben von Prof. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0.50 M.

12 Apocrypha iv: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, herausgegeben von Prof. D. Adolf Harnack. 0.40 M.

13 Ausgewählte Predigten ii: Fünf festpredigten Augustins in gereimter prosa, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 16 S. 0.30 M.

14 Griechische Papyri, ausgewählt und erklärt von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.80 M.

15/16 Der Prophet Amos, Hebräisch und Griechisch, herausgegeben von D. Johannes Meinhold und Lic. Hans Lietzmann. 32 S. 1.00 M.

17/18 Symbole der alten Kirche, ausgewählt von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

19 Liturgische Texte ii: Ordo missae secundum missale romanum, herausg. von Prof Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.40 M.

20 Antike Fluchtafeln, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Richard Wünsch. 28 S. 0.60 M.

21 Die Wittenberger u. Leisniger Kastenordnung 1522, 1523, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.

22/23 Die jüdisch-aramäischen Papyri von Assuan sprachlich und sachlich erklärt von Lic. Dr. W. Staerk. 39 S. 1.00 M.

24/25 Martin Luthers geistliche Lieder, herausgegeben von Prof. Dr. Albert Leitzmann. 31 S. 0.60 M.

26/28 Lateinische christliche Inschriften mit einem anhang jüdischer inschriften ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 48 S. 1.20 M.

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

82

APOLLONIUS DYSCOLUS

DE PRONOMINIBUS

PARS GENERALIS

EDIDIT

PAULUS MAAS

PRIVATIM DOCENS BEROLINI

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1911

Haec edidi, ne diutius eis qui grammaticae artis historiam cum tironibus tractant, deesset veteris textus specimen quod ipsi interpretarentur et tirones possiderent. Apollonii de pronomine doctrinam illustrare nec volui neque omnino hoc posse fieri credo; tam incuriose enim auctores suos exscripsit, ut saepius sibi ipse contradiceret. Quae quicumque studebit examinare, non solum Apollonii quae supersunt omnia, quorum editionem criticam commentariis et indicibus locupletibus exornatam debemus Richardi Schneider et Gustavi Uhlig industriae (Grammatici Graeci, Pars II), sed etiam scholia in Dionysium Thracem (Gr. Gr. Pars I 3) adire debebit, ut omittam minora.

Conservavit nobis Apollonium codex unicus Parisinus 2548 saec. fere XI (vide tabulas Syntaxi Uhligianae adnexas), eiusque apographa, quae in libro περὶ ἀντωνυμιῶν nullius momenti sunt; is continetur foliis Parisini 184, 146—176, 185—194, ex quibus principem editionem curavit Immanuel Bekker (Ap. Dysc. de pronomine liber, Berolini 1813), multo castigatiorem Richardus Schneider, qui etiam commentarium criticum et exegeticum confecit (Gr. Gr. Pars II vol. I, Apoll. scripta minora, 1878 [textus], 1902 [commentarius]).

In hac editione significabunt

A: codicis Parisini 2548 lectiones discrepantes, quas dedi fretus notis Schneideri, qui Guttentagii usus est collatione. tacui de scholiis et de rebus orthographicis, qualia sunt permutata ο ω, ι η ει, ε αι, υ οι, omissum ι mutum, ν ἐφελκ. additum, ττ pro σσ, γιγν- pro γιν-positum, omnia quae faciunt ad accentus spiritus similia.

[ ]: lacunas codicis expletas.

⟨ ⟩: contra codicem inserta.

[ ]: ἀθετήσεις.

Numeri crassiores et minusculi, quos exhibent margo et apparatus, sunt paginarum et versuum editionis Schneiderianae. ita factum est, ut numeri in apparatu exstantes saepius non ad eandem textus lineam pertineant sed ad proximam; ad praecedentem nusquam.

Coniecturarum auctores nominavi, exceptis minimis quibusdam quae sunt editoris principis; meas quoque ἀθετήσεις (de quarum plerisque egi Wochenschr. für klass. Philologie 1903, 57—70, cf. Philologus 1908, 468 et quae proxime disputabo in recensione editionis Uhligii, Wochenschr. für klass. Phil. 1911) in textu significare satis habui.

Id. Sept. MCMXI.

Paulus Maas.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ. 3

Παντί τῳ προὖπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἑρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῷ κρείττω⟨ν⟩ καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως. ὅθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρασόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι.

Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεψευσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους οὐκέτι.

[Ἀρίσταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. ᾧ καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος· καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται.

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροιζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασία⟨ς⟩ κλητέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἔν τισι παρονομάζεται· ‚πετρώδης' τε γὰρ καὶ ‚ἐργατίνης'. καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικαί, ἐπεὶ ἡ ‚ἐγώ' καὶ ἡ ‚νῶι' καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικαί.]

Εἰ τὰ ὡρισμένα σεσημείωται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ὡρισμένα 4
πρόσωπα παριστᾶσιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις

3 2 αντωνυμιας A: correxi cl. 3, 6. adv. 141, 19 etc. (cf. Dronke Rh. Mus. XI 574) Schol. Δ 343 δ 62

4 2 παριστησιν A

αὐτὰς ἐκάλεσεν. ἀλλ' ἴσως ἐλλειπὲς τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν.

Οὐδὲ μὴν συγκαταθετέον ἐστὶ τοῖς ὁριζομένοις· «ἀντώνυμόν ἐστι μέρος λόγου ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον.» οἱ γὰρ ὅροι τῶν γενικῶν ἐμπεριεκτικοί εἰσιν, οὐ μὴν τῶν εἰδικῶν. ὁ γοῦν ὅρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν εἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντώνυμόν ἐστι τὸ εἰδικόν, τὸ ‚ἐγώ', τὸ ‚σύ', ἀντωνυμία δὲ τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὥσπερ [ἀμφιβολία καὶ ἀμφίβολον] συνωνυμία καὶ συνώνυμον, διωνυμία καὶ διώνυμον [ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον]. [τὸ γὰρ ‚οὐκερῶ' ἀμφίβολον· τό τε ‚Αἴας', ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβανόμενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον.] — ἀλλ' ἴσως φήσει τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνυμίαν τὸ ‚ἐγώ'· «δέον γὰρ ἀντώνυμον.» ἦν δ' ἂν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γενικοῖς πολλάκις συνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν εἰδικῶν, τὸ [‚ζῷον'] τιθέντες ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ ‚φυτόν'. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον.

Ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικὸν τοὺς περὶ Κωμανὸν ἀντονομασίας καλεῖν, εἴγε τὸ μὲν ‚ὄνυμα' οὐ κοινόν, τὸ δὲ ‚ὄνομα'. «ναί, ἀλλά», φασι, «καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖα παρεισῆλθεν, ὡς <τὸ> ‚Εὔξεινος πόντος' Ἰακῶς τῷ ῑ πλεονάσαν· ὅ τε ‚ἀπηλιώτης' διὰ ψιλοῦ συναλειφθείς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἴωσι [τό τε ‚ξενοδοκεῖον' καὶ ‚πανδοκεῖον']· ἄλλα μυρία.» ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. εἰ γὰρ τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἅπαξ δέ που (ἰδοὺ γὰρ ‚κακόξενος' καὶ ‚φιλόξενος' [‚ἄξενος'], ἓν δέ ἐστι τὸ ‚εὔξεινος'· καὶ ‚ἄφοδος' καὶ ‚ἀφορισμός' [καὶ ‚ἀφορία'], ἓν δὲ τὸ ‚ἀπηλιώτης'), χρῆ<ν> ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἅπαξ εἰρῆσθαι, καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφοράν, λέγω δὲ διὰ τοῦ ο̅. νῦν δὲ οὐδαμῶς ἔστιν ἐπινοῆσαι· ‚πολυώνυμος' γὰρ καὶ

---

4 11 τὸ γὰρ -13 ὁμών. del. Matthias | 15 ζῷον suppl. Bekker | 19 Ναί] in A aliquid erasum et ante ναι et post | 25 ἄξενος del. Matthias | καὶ ἀφορία del. Matthias

‛διώνυμος’. πῶς δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ‛ἱερώνυμος’ 5 καὶ ἔτι τὸ ‛ὁμώνυμος’, δασυνόμενα;

Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ’ ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συνθέσεις μεταβολαὶ γίνονται φωνηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ‛ὀνόματος’ τὸ αὐτό. τὸ ‛ἄνεμος’ διὰ τοῦ $\bar{η}$ ‛ποδήνεμος’ [καὶ ἔτι τὸ ‛ἄγειν’ ‛φορτηγός’, ‛στρατηγός’], τό τε ‛ἀνήρ’ ‛ἀντήνωρ’· τό τε $\bar{α}$ τῶν οὐδετέρων $\bar{ο}$ γίνεται, ‛γηροκόμος’, ‛κρεοπώλης’ [‛χρεοφείλης’]. [τὰ ‛δύο’ διὰ τοῦ $\bar{ι}$, ‛δύο μῆνες’ — ‛δίμηνος’, ‛δίπηχυς’]. καὶ τὸ ‛ὄνομα’ οὖν τὸ μὲν ἄρχον $\bar{ο}$ $\bar{ω}$ ποιεῖ, τὸ δὲ παραλῆγον $\bar{υ}$· ‛συνώνυμον’ γὰρ καὶ ‛φερώνυμον’· αὐτό τε τὸ ἀντ’ ὀνόματος παραλαμβανόμενον ἀντωνυμία ἂν κληθείη. τὸ δὲ ‛ἀντονομασία’, πρὸς τῷ καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ‛ὀνομάσαι’ ἔχει ἐγκείμενον (καθὸ καὶ τῷ ‛χειμάσαι’ τὸ ‛χειμασία’ παράκειται), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαινόμενον.

Οἱ ἀπὸ τῆ<ς> Στοᾶς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, διαφέροντα δὲ τῶν παρ’ ἡμῖν ἄρθρων, ᾗ ταῦτα μὲν ὡρισμένα, ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη. «καὶ ὃν τρόπον», φασί, «τὸ ἄρθρον διχῶς νοεῖται — ἥ τε γὰρ συμβολὴ τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμεν ‛ἔξαρθρον’, καὶ [αὐτὸ τὸ] κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν μεγάλοις ἄρθροις κεχρῆσθ[αι] τὸν δεῖνα —, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρθρον τὸν αὐτὸν [τρόπο]ν». καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θρᾷξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

[Συνη]γορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ. — τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μέν, ‛ὁ γὰρ ἦλθε’ (Α 12), ‛τοῦ δ’ αὖ τοῦ λυκάβαντος’ (ξ 161), ‛καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος’ (ν 79), ‛ἀλλ’ ἄρα καὶ τὸν Ἥρη’ (Τ 96), ὑποτακτικὰ δέ, ‛ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικεν’ (φ 198), ‛Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων’ (ψ 9)· καὶ θηλυκά, ‛ὡς ἡ ῥίμφα θέεσκε’ (ν 88), ‛εἵνεκα τῆς ἀρετῆς’ (β 206)· καὶ 6 ἀντὶ τῆς ‛αὐτός’, ‛ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα’ (ξ 36), ‛ἡ δὲ χιτῶν’

---

5 12 χειμάσαι] χειμασω A | 16-20 suppl. Bekker | 21 τὰ (incertum, utrum) om. A[1]

6 1 θέουσα Homerus

ἐνδῦσα’ (Ε 736. Θ 387). — ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὁμολογοῦσι. δασύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, ‚ἕ’, [‚αἵ’,] ‚οἷ’, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δασύνεται, ‚ἡ’, ‚οἱ’. — πρὸς τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα, τρίτου προσώπου νοούμενα· τὸ γὰρ ‚ὦ’ οὐκ ἄρθρον. — τὰ εἰς φωνῆεν λήγοντα ἐπ’ εὐθείας καὶ κατὰ ἄρσενος λαμβανόμενα ἀν<τ>ωνυμίαι εἰσίν, ‚ἐγώ’, ‚σύ’· τοιοῦτο καὶ τὸ ‚ὁ’. — τὸ ‚τημοῦτος’ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἐστὶ καὶ τὸ ‚τῆμος’, [καὶ τὸ ‚τημόσδε’,] καὶ καθόλου ἡ ἐπέκτασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὸ ἀπὸ τοῦ ‚ὁ’ τὸ ‚οὗτος’ καὶ ‚ὅδε’ παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς τὸ τ̄ ἐχούσης τὸ ‚τούτου’ καὶ ‚τοῦδε’, καὶ ἀπὸ οὐδετέρου, ὅπερ μόνον ἀπὸ <τοῦ> τ̄ ἤρξατο κατὰ τὴν εὐθεῖαν, τὸ ‚τοῦτο’. — μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ο̄ λήγουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον ‚αὐτό’, ‚ἐκεῖνο’· οὕτως ἔχει καὶ τὸ ‚τό’ οὐδέτερον.

Λεκτέον δέ, ὡς ἡ τοιαύτη συνηγορία εὐπαράκρουστος. οὐ γάρ, εἴ τί τινι κατά τι κεκοινώνηκε, τοῦτο πάντως ἐκείνῳ ταὐτόν ἐστιν. πρόσωπα παριστᾶσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου· γένος ἐπιδέχεται τὸ ‚ἐμός’, ἀλλὰ καὶ τὸ ‚καλός’· ἀλλ’ οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω ἐπὶ λέξεως; ἐπὶ παντὸς γὰρ φυσικοῦ τοῦτο. ζῳότητος μετέχει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῷα· καὶ οὐ ταὐτὸν θεός τε καὶ ἄνθρωπος· καὶ ἐπ’ ἄλλων ἀπείρων. οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν ἀναφορὰν σημαίνῃ ἡ ἀντωνυμία, πάντως ἂν εἴη ἄρθρον, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἄρθρα ἤπερ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι; ἄλλως τε καὶ τὸ ‚ὅτε’ ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντως ἄρθρον.

Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στωικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ
7 ἀοριστώδη ὑπό τι μαχόμενον. [ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ‚ἄνθρωπος παρεγένετο’.] πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προϋφεστώσης ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γινωσκόμενον ὥρισται. πῶς οὖν

6 8 αἱ del. Bekker | 13 καὶ καθόλου Bekker: καθόλου καὶ A | 17 τὸ ‚τούτου’] του τούτου A | 25 τε καὶ Uhlig: καί τε A

ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; ἀλλ' εἰ καὶ φήσει τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῷ ‛ὁ περιπατῶν κινεῖται’ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι μᾶλλον ὡρισμένα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν ἀναφορὰν σημαινόντων. ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὁριζομένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστώδη.

Κἀκεῖνο δ' εὔηθες τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἓν μέρος λόγου. — πρῶτον οὐκ εἴ τι ἀντί τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταὐτὸν ἐκείνῳ ἐστίν. ἰδοὺ γάρ, ‛Ἕκτορι δίῳ’ (Η 75) ἀντὶ τοῦ ‛ἐμοί’, καὶ οὐ ταὐτό, καὶ τὸ ‛καρπῷ βριθομένη’ (Θ 307) ἀντὶ τοῦ ‛βρίθεται’, καὶ ὁ ‛εἰ’ συναπτικὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ ‛ἀκολουθεῖ’ ῥήματι, ‛ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι καὶ φῶς εἶναι’ — ‛εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι’. (τὸ γὰρ ‛ὅ μοι γέρας ἔρχεται’ (Α 120) οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώδους συνδέσμου τοῦ ‛ὅτι’· ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.) — τὸ δὲ πάντων μεῖζον, μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχήματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρῆσθαι κακία. — ἐλελήθει οὖν αὐτοὺς ἡ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἡ γὰρ προκειμένη παραγωγὴ ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ ‛τηλικοῦτος’ ὄνομα καὶ τὸ ‛τηλίκος’ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν [ὡσαύτως καὶ ‛τηλικόσδε’], τὸ <τε> ‛τημοῦτος’ καὶ τὸ ‛τημόσδε’ ἐπιρρήματα καθότι καὶ τὸ ‛τῆμος’ [‛τηνικαῦτα’ καὶ ‛τηνικάδε’], παντὶ προῦπτον ὅτι, εἰ τὸ ‛οὗτος’ καὶ ‛ὅδε’ καὶ ‛τούτου’ καὶ ‛τοῦδε’ 8 ἀντωνυμίαι, ἀντωνυμίαι ἄρα καὶ τὸ ‛ὁ’ καὶ τὸ ‛τοῦ’, ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. — εἰ δὲ ταράσσονται διὰ τὴν ὁμοφωνίαν, μηδὲ τὸ ‛ὅς’ ἄρθρον λεγέτωσαν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μόριον ἐν τῷ ‛ὃς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με’, καὶ ἴσον τῷ ‛οὗτος’ παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς Πλάτων ‛ἦ δ' ὅς’ ἀντὶ τοῦ ‛ἔφη δὲ οὗτος’. καὶ μακρὸν ἂν εἴη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν.

Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἥδε ἡ σύνταξις τῶν ἀντω-

7 15 καὶ] τὸ scr. | 27 τε add. Bekker | 28 τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε del. Uhlig

νυμιῶν, πάντως ἐπιλήψεως τεύξεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία τὸν δισσὸν τόνον ἀνεδέξατο. ἄλλως τε ὅσαι γένους ἐμφαντικαί εἰσιν, αὗται μόνως ὀρθότονοι (περὶ γὰρ τῆς ‚αὐτός’ ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ εἰρήσεται). ὀρθῶς ἄρα καὶ αἱ προκείμεναι ἀνέγκλιτοι καθεστᾶσι.

Κἀκεῖνο δὲ προσθετέον, ὡς αἱ μὲν ἀντωνυμίαι ἀντ’ ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄρθρα μετ’ ὀνομάτων. πῶς οὖν <ἓν> μέρος λόγου τὸ μετά τινος καὶ ἀντί τινος; — αἱ ἀντωνυμίαι μετὰ ῥήματος αὐτοτέλειαν ποιοῦσιν, ‚αὐτὸς γράφει’, ‚σὺ γράφεις’· τὰ δὲ ἄρθρα οὔ. — τὰ ἄρθρα ὑποτακτικά ἐστι τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι εὐθείας οὖσαι οὔποτε ὑποτακτικαί. — τῶν ἀντωνυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὀνόματα ἢ εἰς τὰς ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν ‚ἕ’ [καὶ ‚ἵ’] καὶ τὴν ‚οἷ’, ὅτε εἰς τὸ [τὴν ‚αὐτός’ ἢ] ‚αὐτῷ’ ἢ ‚αὐτόν’ μεταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἄρθρα ἀμετάληπτα εἰς ταῦτα· τὸ γὰρ ‚ὁ δὲ προσέειπεν’ (ξ 36) ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἄρθρῳ, οὐκέτι δὲ αὐτὸ ἄρθρον. — ἔτι ἡ ‚αὐτός’ μετὰ ἄλλης ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει τὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς, ‚ἐμοῦ αὐτοῦ’, ‚σοῦ αὐτοῦ’, ‚σοὶ αὐτῷ’· τοῖς δὲ ἄρθροις παρακειμένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δὶς δὲ ἀναφοράν, ‚ὁ αὐτός’, ‚τοῦ αὐτοῦ’. πῶς οὖν ἓν μέρος λόγου;

Φήσει τις· «καὶ ἡ ‚ἐγώ’ πολλὴν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ‚ἐμός’, καὶ ἓν μέρος λόγου.» ἀλλ’ ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ’ ὀνόματος παραλαμβάνεσθαι, τό τε τὰ πρόσωπα πάντοτε ὁρίζειν τοῦ κτησαμένου, τὸ οὐσίας παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἄρθρα οὔτε ἀντ’ ὀνόματος, οὔτε ὁρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα, οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν εἰδικῇ διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ.

9 Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μόνον τῷ αὐτῷ ὀνόματι προσκεχρημένοι εἰσίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγματι. καὶ γὰρ ὅτε παραλαμβάνουσιν ἕνεκα ὑποδείγματος ἄρθρον ἐπὶ σώματος, πολὺ διέστηκε· πόθεν γὰρ ἁρμογή τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό; ἄμεινον οὖν χωρίζοντας τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον, καθότι πάντοτε ἐναρμόνιον πτωτικῷ, τὸ δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι

---

8 13 ἓν add. Bekker (cf. 28)

ἀντ' ὀνόματος τίθεται. — οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὥς τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ δείξεως, ποιότητά <τε> ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ δεῖξιν ἔχουσι μετὰ προσώπων ἀκολουθίας, οὐσίαν τε μόνον δηλοῦσιν.

Ὁριστέον οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὧδε· λέξιν ἀντ' ὀνόματος προσώπων ὡρισμένων παραστατικήν, διάφορον κατὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἀριθμόν, ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος.

Ὅτι μὲν οὖν ἀντ' ὀνόματος, παντί τῳ δῆλον. διὰ τί δὲ ἀντ' ὀνομάτων, καὶ ποίων ὀνομάτων, εἰρήσεται μετ' ὀλίγον (24, 22—26, 21). ὡς δὲ καὶ ὁρίζει τὰ πρόσωπα, ῥητέον.

Πᾶσα ἀντωνυμία ἢ δεικτική ἐστιν ἢ ἀναφορική [αἱ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον μόνως δεικτικαί, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ **10**
δεικτικαὶ καὶ ἀναφορικαί, ‚ἐκεῖνος', ‚ὅδε', ‚οὗτος', ὑπεσταλμένης τῆς ‚αὐτός', ἥτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις. αἱ ὑπολειπόμεναι ἀναφορικαί, ἥ τε ‚ἵ', ‚οὗ', ‚οἷ', ‚ἕ']. εἰ οὖν τὰ δεικνύμενα ὁρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερόμενα γνῶσιν ἐπαγγέλλεται προϋφεστῶσαν, ὅ ἐστι πάλιν πρόσωπον ὡρισμένον, ὀρθῶς ἄρα ὡρισμένων προσώπων παραστατικὴ ἡ ἀντωνυμία.

Φήσει τις· «τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ῥήματα ὁρίζει»; ἀλλ' οὐ πάντα. τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἀόριστα. ‚γράφει' γάρ, τίς; καὶ ‚περιπατεῖ', τίς; καὶ οὐκ ἄλλως ὁρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντωνυμίαις, ‚γράφει ἐκεῖνος', ‚γράφει ὅδε'. — «ἀλλ' ἴσως καὶ τὰ κύρια ὁρίζει, ‚μάχεται Αἴας', ‚περιπατεῖ Δίων'». ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πολλάκις ἀμφιβάλλεται . ὁρίζεται οὖν ἐν τῷ ‚ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας' (M 349. 362) διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ ‚Τελαμώνιος'. πῶς οὖν τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ ἑτέρου ὁριστικὸν ἔτι κεκλήσεται; ἡ μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοουμένη οὔτε δεικτικῶς παραλαμβανομένη ἀμφιβάλλεται.

---

9 8 τε add. Bekker | 11 ὀνόματος] παραλαμβανομένην add. R. Schneider (cl. Schol. in Dion. Thrac. 77, 18 Hilg.)

Ἴσως τισὶ δόξει τὸ ‚κεῖνος δ'αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος' (ζ 158) ἀντικεῖσθαι· οὔτε γὰρ δεικτικόν, οὔτε ἐπί τι ὁριζόμενον ἀναφέρεται. ἀλλ' ἡ ἀναφορὰ ὡς ἐπί τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνεφώνησεν. «ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ‚οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος' (ω 260) τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποπίπτει.» ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας ἐπεδείκνυτο, ὡς εἰ ἔλεγεν ‚ὁ ἔτι ὑπὸ τὴν ὄψιν μου ὤν'.

Ὅτι δὲ κατὰ πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος ἡ ἀντωνυμία, δῆλον ἐντεῦθεν. ποία γὰρ ἀκολουθία τῆς ‚ἐγώ' πρὸς δυϊκὸν
11 τὸ ‚νῶι', ἢ τῆς ‚νῶι' πρὸς τὸ ‚ἡμεῖς'; καίτοι καθολικοῦ ὄντος τοῦ τὰ δυϊκὰ <ἐν> παντὶ πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι τῷ ἰδίῳ πληθυντικῷ. καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ ἄρθρα· ἰδοὺ γὰρ Δωριεῖς ‚τοί' καὶ ‚ταί', ἀφ' οὗ τὸ ‚τώ' δυϊκὸν καὶ ‚τά'. τὸ γοῦν ‚μεγάλοι', ἑτερόπτωτον ὂν τοῦ ‚μέγας', ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ τὸ $\bar{\lambda}$ ἐφύλαξε, ‚καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν' (Σ 518). — ἔτι γε μὴν ἡ ‚ἐμοῦ' πρὸς τὴν ‚ἐγώ' ἀντίκειται, πρός τε τὴν δοτικήν, εἴγε πᾶσα γενικὴ ἰσοσύλλαβος ὁμοτονεῖ τῇ δοτικῇ, ἀλλ' ἡ μὲν ‚ἐμοί' ὀξύνεται, ἡ δὲ ‚ἐμοῦ' περισπᾶται. — οὐδεμία αἰτιατικὴ ἑνικὴ εἰς $\bar{\epsilon}$ λήγει· ἀνακόλουθος ἄρα ἡ ‚ἐμέ'. — οὐδεμία δοτικὴ μακροκατάληκτος ὀξύνεται· πῶς οὖν ἡ ‚ἐμοί' καὶ ἡ ‚σοί'; — ἀλλ' οὐδ' ὅλως δοτικὴ μονοσύλλαβος ὀξύνεται, πᾶσαι δὲ περισπῶνται, ‚μνᾷ', ‚γῇ'· πῶς οὖν ἡ ‚σοί'; — οὐδὲν δυϊκὸν εἰς μόνον $\bar{\iota}$ λήγει· πῶς οὖν ‚νῶι' καὶ ‚σφῶι'; — εἴ τι εἰς $\bar{\omega}$ λήγει, θηλυκόν ἐστι· πῶς οὖν ‚ἐγώ'; — τὰ εἰς $\bar{\upsilon}$ ἢ $\bar{\iota}$ οὐδέτερα, ‚δόρυ', ‚μέλι'· πῶς οὖν ‚σύ', ‚ἵ' ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν;

Τὸ δὲ λέγειν, «αἱ μονοσύλλαβοι γενικαὶ εἰς $\overline{ου}$ λήγουσαι προσθέσει τοῦ $\bar{\sigma}$ εὐθεῖαι γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ‚σοῦ' πάλιν ἀνακόλουθον», εὔηθες· ἰδοὺ γὰρ τὸ ‚τοῦ'. ἀλλ' εἰ λέγοι τις «ἐπ' ὀνομάτων», οὐδὲ τὸ ‚σοῦ' ὄνομα. ἄμεινον οὖν οὕτω· τὰ εἰς δίχρονα συνεσταλμένα λήγοντα οὔποτε ἰσοσυλλαβεῖ· πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ ‚σύ' τὸ ‚σοῦ'; — μυρίοις ἔστιν ἐπιχειροῦντα κανόσι

---

11 1 ἐν add. Bekker | 4 ‚τώ'] τωι A

δεῖξαι, ὡς οὐκ ἀκόλουθοί εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, θέματα δὲ ἴδια κατὰ ἀριθμὸν [καὶ πρόσωπον] καὶ πτῶσιν.

Πρόσκειται δὲ «ὅτε καὶ κατὰ φωνὴν γένους εἰσὶν ἀπαρέμφατοι», διὰ τὰς καλουμένας παραγωγούς, ἐπεὶ αὗται διὰ τῆς φωνῆς τὸ ἔξωθεν πρόσωπον διαστέλλουσι, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόλουθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτῶσιν. αἱ μέντοι πρωτότυποι διὰ μὲν τῆς φωνῆς γένους ἀδιάστολοί εἰσι πάντοτε κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ὑπ᾽ αὐτῶν δείξεως ἡ τῶν γενῶν διαστολὴ παρεμφαίνεται. συνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένος ἡ δεῖξις. ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἡ τριγένεια παρίσταται· τὸ γὰρ ‚ἐγώ' καὶ ‚σύ' ἐπὶ παντὸς γένους. — νοητέον μέντοι, ὅτι καὶ ⟨αἱ⟩ παραχθεῖσαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον ἀνακόλουθοι τοῖς 12
τε ἀριθμοῖς καὶ ταῖς πτώσεσίν εἰσιν· ‚ἐμός' γὰρ καὶ ‚νωίτερος', ‚ἡμέτερος'. ποία γὰρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸς προσώπου ἐν τῷ ‚νωίτερος' καὶ ‚ἡμέτερος';

Αἴτιον παραλαμβάνουσι τῆς ἀκλισίας τὸ πᾶσαν λέξιν, τῶν τριῶν οὖσαν γενῶν παραστατικήν, ἄκλιτον φυλάσσεσθαι, καὶ τοῦτο τεκμηριοῦνται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. «ἐπεὶ γὰρ τὸ ‚τέσσαρες' καὶ ‚τρεῖς' οὐ μιᾷ φωνῇ χρῆται κατὰ ⟨τῶν⟩ τριῶν γενῶν (‚τέσσαρα' γὰρ καὶ ‚τρία'), διὰ τοῦτο κλίνεται, ‚τεσσάρων' καὶ ‚τέσσαρσι'· τὸ μέντοι ‚πέντε' καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἄκλιτα. καὶ διὰ τοῦτο τὸ ‚δυοῖν' κλιθὲν ἠλογήθη, τοῦ ‚δύο' μοναδικοῦ καθεστῶτος. (τὸ γὰρ ‚σώφρονε' καὶ τὸ ‚φιλ⟨ι⟩άτρω' κλιθὲν οὐκ ἀντέκειτο· ἡ γὰρ τούτων ἑνικὴ ἐκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη ἐδήλου.) ὅθεν καὶ τὰς ἀντωνυμίας τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι. ὅπου γὰρ εἰσι μοναδικαί, ἐκεῖ καὶ ἄκλιτοι· ὅπου δὲ τὸ γένος διαστέλλεται, ἐκεῖ καὶ ἡ κλίσις.» — ὑπολαμβάνω δ᾽ εὐλόγως τὰς πτώσεις τῶν τοιούτων σεσιγῆσθαι, συνεξητασμένας τῇ τοῦ

---

11 23 Πρόσκειται — **12** 3 ἡμέτερος] haec aut omnia aut ex parte ex schol. in Dion. Thr. p. 86, 1—87, 3 videntur invecta

12 1 τε et ταῖς πτώσεσιν del. R. Schneider | 2 πρόσωπον A | 5 τεκμηρονται A: corr. Bekker cl. pron. 87, 7 | 7 τέσσερα A

γένους συγχύσει. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικὰ ἀκώλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάβασιν.

Τὸ λέγειν, ὡς τῇ μὲν ‚ἐμέο’ ἀκόλουθος ἡ ‚ἡμέων’, τῇ δὲ ‚ἐμοῦ’ ἡ ‚ἡμῶν’, καθὸ αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἰσοσυλλαβοῦσι ταῖς ἑνικαῖς, ληρῶδες. οὔτε γάρ, εἰ ἦν ἀκόλουθος, τὸ ἓν τὰ πλείονα ἐκανόνιζεν, οὔτε ἔστιν ἀκόλουθος· τὰ γὰρ ἐναντία ἐστίν. ἡ μὲν γὰρ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ η̄ ἀρχομένη, ἡ δὲ ψιλοῦται, ἀπὸ τοῦ ε̄. ⟨τί δ' ἂν⟩ φήσαιεν ἐπὶ τῆς ‚σέο’ καὶ ‚ὑμέων’, οὐδεμιᾶς ἔτι ἀφορμῆς οὔσης; — οὐχ ὑγιὲς δὲ κἀκεῖνο. «ἐπεὶ γάρ», φασιν, «ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχονται πᾶσαι ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀκολουθίας ἐχόμεναι, ἡ φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε ποιεῖ σύγχυσιν». τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχεται; — δῆλον οὖν ὡς μόνον
13 ἕνεκα σημαινομένου γενικήν φαμεν τὴν ‚ἐμοῦ’ τῆς ‚ἐγώ’, καὶ ἔτι δυϊκὴν ⟨τὴν⟩ ‚νῶϊ’, εἴγε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἑτερόπτωτα, ‚ὕδωρ ὕδατος’, ‚μέγας μεγάλου’, καὶ ἐν ῥήμασιν ἑτερόκλιτα, ‚ἐσθ⟨ί⟩ω ἔφαγον’, ‚φέρω οἴσω’.

Εἰ αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων διηνεκὲς ἔχουσι τὸ σημαινόμενον, καθάπερ ὁ ‚μισάνθρωπος’, ὁ ‚φιλάνθρωπος’ [καὶ ‚φιλοπλάτων’], πῶς οὐ γέλοιοι οἱ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἀποφαινόμενοι τὰς ἀντωνυμίας; καὶ γὰρ αἱ καλούμεναι σύναρθροι, πρόσωπα ἔχουσαι δεικτικά, δεκτικαὶ οὐκ εἰσιν ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ‚ἐμὸς εἶ’ καὶ ‚ἡμέτερος εἶ’. οὔτε αἱ ἀσύναρθροι ἐκτός εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γοῦν ‚τὸν ἐμέ’· Καλλίμαχος (fr. 315) ‚ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ’ καὶ ‚τὸν σὲ Κρωτωπιάδην’· καὶ Μένανδρος ἐν Ὕμνιδι (fr. 474) ‚νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὕρηκεν [τὸν] ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί’. ἀλλ' εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν σύνταξιν, ἀλλ' οὖν γε τοῖς ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ‚ἐγὼ ὃς ἔγραψα’, ‚ἐμὲ ὃν ἐτίμησας’. τί οὖν οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων σύναρθροι εἰρήσονται, ἤπερ ἐκ τῶν προτακτικῶν ἀσύναρθροι; καὶ ἀνάπαλιν ἡ ‚ἐμός’

---

12 22 τί δ' ἂν add. Bekker

13 3 ἐσθίω scripsi | 5 καὶ φιλοπλ. del. Matthias | 7 καλούμενοι A | 15 τουτονί] Schol. in Dion. Thr. 91, 5: τον ι A

καὶ ‚σός’ καὶ αἱ παραπλήσιοι, οὐ προσλαμβάνουσαι ὑποτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύναρθροι εἰρήσονται; οὐ γὰρ συστατὸν τὸ λέγειν ‚ἐμὸς ὃς ἔδρασεν’, εἰ μὴ προσθείημεν τὸ ‚δοῦλος’, οὗ ἐστι τὸ ἄρθρον (ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτω φαμέν, ‚δοῦλος ὃς ἔδρασε’). τί [γὰρ] δ’ οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον, λέγω δὲ τοῦ ‚ἐμὸς εἶ’, ἀσύναρθροι ῥηθήσονται, ἤπερ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ‚ἐμός ἐστι’, <σύναρθροι>;

Ἐδείχθη ἄρα ὡς ἡ ἐπ’ αὐταῖς κλῆσις διέψευσται, εἰς τὰ 14
ἐναντία περιισταμένη. οὐκ οἶμαι δὲ ἄκαιρον γενήσεσθαι τὸ καὶ τὸν λόγον τῆς ἀσυνταξίας παραθέσθαι. ἡ τῶν ἄρθρων σημασία ἀλλοτρία δείξεως καθέστηκεν, ἐπαγγέλλεται δὲ ἀναφοράν, ὅ ἐστιν ἀναπολούμενον πρόσωπον. ὀρθῶς οὖν τῶν πρωτοτύπων, δεῖξιν σημαινουσῶν, κατὰ πρόταξιν ἀμοιρεῖ, καθ’ ὑπόταξιν δὲ οὐκέτι, ‚ἐγὼ ὃς ἐποίησα’· ἀναπολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν ‚ἐγώ’ [ὃς ἐποίησα] προϋφεστῶσαν.

Ἔστι καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς πύσμασιν ἀνθυπαγόμεναι γνῶσιν πρώτην ἐπαγγέλλονται, ‚τίς ἔγραψεν; ἐγὼ ἢ ὅδε’· τὰ δὲ ἄρθρα δευτέραν γνῶσιν σημαίνει, ‚ἄνθρωπος ἦλθεν, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν’· ‚πλοῖον ἦλθεν, τὸ πλοῖον ἦλθεν’, τὸ καὶ πάλαι γινωσκόμενον. πῶς οὖν δυνατὸν τὸ ἄρθρον προτάσσεσθαι τῆς πρώτης δείξεως; ἀκωλύτως γὰρ ὑποταγήσεται, ἀναπολοῦντα ἐπὶ τὴν προκειμένην δεῖξιν, ‚ἐμὲ ὃν ἐτίμησας’. — μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παραγωγοί. δεικνύουσαι μὲν γὰρ τὸ κτῆμα ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἄρθρων, ‚ἐμὸς εἶ’, ‚ἡμέτερος εἶ’· ὑπὲρ δὲ ἀπόντος τοῦ κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην γνῶσιν, ‚ὁ ἐμός ἐστι φίλος’, ‚ὁ ἡμέτερός ἐστιν οἰκέτης’. τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ ‚ὦ’ ἐπὶ κλητικῆς δείκνυται, ὡς οὐ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων ἔχεται.

Ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ὡς ταῖς κτητικαῖς οὐ συντάσσεται. ἔφαμεν δὴ τὸ ἄρθρον παραλαμβανόμενον γνῶσιν προϊοῦσαν ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλλειπῆ ἐστι τοῦ ἐφ’ ὃ φέρεται ἡ κτῆσις προσώπου· τὸ γὰρ ‚Ἀριστάρχειος’

---

13 24 τοῦ (ante κατὰ)] τῶν A: corr. Skrzeczka, qui sequentia supplevit
14 7 ὃς ἐπ. (ante προϋφ.) del. Bekker | 9 ὅδε] ὅσδε A

καὶ ‚ἐμός᾽ ἄγνωστα κατὰ τὴν κτῆσιν. πῶς οὖν τὸ γνῶσιν ἐπαγγελλόμενον ἐπὶ τὴν ἐλλειπῆ προσώπου δεῖξιν ἀνενεχθήσεται;

Ἐπιστατέον δὲ κἀκείνῳ τῷ λόγῳ, εἰ ὅλως τῶν προτα-
15 κτικῶν ἄρθρων ἐπιδεκτικαί εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τουτέστιν ἐν τῷ ‚ὁ ἐμός᾽ εἰ τὸ ‚ὁ᾽ τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶν ἢ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. τὸ δὴ ἐντὸς πρόσωπον νοούμενον, τουτέστι τὸ τοῦ κτήτορος, ἡ ἀντωνυμία ἐπαγγέλλεται, εἴγε τὴν τῶν πρώτων προσώπων μετάβασιν ὁρίζει· τὸ δὲ ἐκτός, τουτέστι τὸ κτῆμα, οὐκέτι. ‚ἐμός᾽ γὰρ καὶ ‚σός᾽, καὶ ζητοῦμεν, τίς; οἶκος ἢ δοῦλος ἢ ἵππος; ἀόριστον οὖν τὸ τοιοῦτον. καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὰ ἄρθρα συνοικειοῦσθαι τοῖς κτήμασιν, εἴγε τὸ ‚ἡμέτερος᾽, πληθυνόμενον κατὰ τὸ ἐντός, ἑνικὸν ἄρθρον προσπαραλαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτῆμα ἑνικόν, καὶ ἀνάπαλιν τὸ ‚ἐμοί᾽, ἑνικὸν ὂν κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν ἄρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταὐτὸν ἂν γένοιτο. — πρὸς τούτοις τὸ ‚<ὁ> ἐμὸς πατήρ᾽ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ ‚ὁ πατήρ μου᾽· ὁμόλογος οὖν ἡ ἐπὶ τὸ κτῆμα ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου.

Διαψεύδεσθαι δέ φασι τὸν λόγον· εἶναι γὰρ ἴδιον ἄρθρον τῆς ἀντωνυμίας καὶ ἴδιον τοῦ κτήματος. «τὸ γοῦν ‚ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ᾽ ἑκατέρῳ ἀπένειμε τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐκ ἂν παρηκολούθει, εἰ μὴ καὶ ἡ ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἄρθρον. — ἐπεὶ εἰ ταὐτὸν ἦν ‚ὁ ἐμὸς πατήρ᾽ καὶ ‚ὁ πατὴρ [ὁ] ἐμός᾽, κἂν πάντως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ σημαινόμενον ἐφύλασσεν, ὅπερ οὐ φυλάσσει· ‚ὁ πατὴρ᾽ [γὰρ] ‚ἐμός᾽ τουτέστιν ‚οὐκ ἄλλου᾽, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ‚οὐκ ἄλλος᾽.»

Οὐ πάνυ δὲ ἰσχυρὰ τὰ λεγόμενα. οὐ γάρ, ἐπεὶ μετατεθέντα τὰ ὀνόματα μετήλλασσε τὰ σημαινόμενα, εὐθέως καὶ οὐ τῶν ὀνομάτων τὰ ἄρθρα. ὁμολογούμενόν ἐστιν ἐν τῷ ‚ὁ ἐχθὲς ἄνθρωπος᾽, ‚τοῦ ἐχθὲς ἀνθρώπου᾽, ‚ὁ νῦν ἄνθρωπος᾽, ‚τοῦ

15 2 επακουομένου A: corr. Bekker | 3 κτήτ. τὴν ἀντωνυμίαν A: corr. Uhlig | 12 διαφορα (post κτῆμα) A: corr. Bekker | 15 απενεικεν A: corr. Bekker | 18 [γὰρ]: ὁ γὰρ Bekker lacuna non indicata: ὁ si in codice fuit, delendum est cl. 26—29, synt. 60, 16. 61, 14

νῦν ἀνθρώπου', ὡς τὰ ἄρθρα τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων, εἴγε καὶ συσχηματίζονται καὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις. ἀλλὰ ταῦτα μετατεθέντα διακρούεται τὸ σημαινόμενον· τὸ γὰρ ‚χθὲς ὁ ἄνθρωπος' ἢ ‚νῦν ὁ Πτολεμαῖος' καὶ τὰ παραπλήσια οὐκέτι πλῆθος ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτόν, καιροῦ μόνον μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παράδοξον, εἰ καὶ τὸ ‚ὁ ἐμὸς πατήρ' διαφέρει τοῦ ‚ὁ πατὴρ [ὁ] ἐμός';

«'Αλλὰ καὶ τὰ δύο ἄρθρα ὡμολόγησεν, ὅτι καὶ τῆς ἀν- 16
τωνυμίας ἐστὶ τὸ ἄρθρον.» καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον, εἴγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. φαμὲν οὖν ‚ὁ δοῦλος ὁ τοῦ 'Αριστάρχου', ‚ὁ παῖς ὁ τοῦ βασιλέως', καὶ δῆλον ὡς κατὰ τῆς εὐθείας τὰ δύο ἄρθρα· ἡ γὰρ γενικὴ ἀπέλαβε τὸ ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ' ἀρχὴν ἀναφορὰν δηλοῦν, τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς οὐχ ὁ ἄλλου. — ἀμέλει γέ τοι ἔστι, μεταλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προσώπου γενικὴν πτῶσιν, φάναι ‚ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου', ‚ὁ φίλος ὁ τούτου', τοῦ ‚ὁ' πάλιν ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ ‚ὁ πατήρ'. πόθεν γὰρ ἔτι ἐπὶ τὸ ‚ἐκείνου' καὶ ‚τούτου', εἴγε καὶ ἀσύναρθροι καὶ κατὰ γενικῆς πτώσεως; — πρὸς τούτοις ἐδείχθη (14, 3), ὡς τὰ ἄρθρα ἀποφεύγει τὰς δείξεις. πῶς οὖν ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ, δεικτικῷ ὄντι, ὅπερ ἐστίν, ὡς προείρηται, ἡ ἀντωνυμία, ἄρθρον ἔτι προσελεύσεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἐκτὸς ὑπακουομένῳ, ὅτε ἐπὶ δείξεως λαμβάνεται, ‚ἐμὸς εἶ φίλος', ‚ἡμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης';

Χρὴ ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων (fr. 28), πρωτοτύπους τήν τε ‚ἐγώ' καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ' ἄλλων· παραγωγοὺς δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ‚ἡμέτερος' καὶ ‚νωίτερος', ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεσιν ἔχουσι κτῆσίν τε δηλοῦσιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβανόμεναι, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων.

Οὐχ ὑγιές τε λέγειν, ὅτι τὰ ἄρθρα οὐ προστίθεται ταῖς

---

15 25 καὶ (post συσχημ.) del. Bekker.

16 4 κατὰ del. R. Schneider | 8 ὁ τούτου] Bekker: ο εκεινου (indicata corruptela) A | ἔτι] Skrzeczka: ὅτι A

ἀντωνυμίαις, ὅτι ἐν τοῖς γένεσιν ἀδιάστολοί εἰσιν (ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου ἐχρῆν, ἵνα διασταλῇ τὸ γένος, ταῖς τε τὸ γένος διαστελλούσαις ἔδει μὴ προστίθεσθαι)· ἀρκετὴ γὰρ ἡ δεῖξις, δηλοῦσα τὸ γένος. — πρὸς τούτοις ἰδοὺ γένος σημαίνει ἡ ‚ἐκεῖνος᾽ καὶ ‚οὗτος᾽, καὶ ἄρθρον οὐκ ἐπιδέχονται. — οὐδὲ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὰ διαστέλλει, συνεμπεσόντα τοῖς γένεσι· τὸ γὰρ ‚τῶν᾽ ἄρθρον τῶν τριῶν γενῶν ἐστι παραστατικόν, τό τε ‚τοῦ᾽ ἀρρενικὸν καὶ οὐδέτερον. ὡς ἐδείχθη οὖν (14, 3), ἀναφορικὰ ὄντα τὰς συντάξεις ἀποφεύγει.

17 Διπροσώπους τὰς κτητικὰς ὁ Δράκων ἐκάλει, «καθὸ δύο πρόσωπα νοεῖται, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· μονοπροσώπους δὲ ἢ ἁπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἅπαξ γὰρ ἑνικαί τε δυϊκαί τε πληθυντικαί τε νοοῦνται, αἱ δὲ δὶς ἑνικαὶ ἐν τῷ ‚ἐμός᾽, δὶς δυϊκαὶ ἐν τῷ ‚νωιτέρω᾽, δὶς πληθυντικαὶ ἐν τῷ ‚ἡμέτεροι᾽. καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ποικίλαι εἰσί». — καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὁρῶνται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλίνονται, αἱ δὲ οὔ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικαὶ κατὰ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἐν τοῖς τέλεσιν, αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ῥημάτων αἱ πρωτότυποι τῆς εὐθείας, ‚ἐκεῖνος γράφει᾽, ‚ἔγραφον ἐγώ᾽, αἱ δὲ οὔ. καὶ ταῖς μὲν τοῦ αὐτοῦ προσώπου συνταχθήσεται ῥῆμα κατ᾽ εὐθεῖαν, ‚σὺ γράφεις᾽, ‚ἐκεῖνος γράφει᾽, ταῖς δὲ καὶ μεταβατικῶς, ‚ἐμὸς εἶ᾽, ‚ἐμός ἐστι᾽. καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον δηλοῦσι τοῦ κτήματος, αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφατοι· αἱ γὰρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι [ἀσυνήθεις]· ‚αὐτός᾽ γὰρ καὶ ‚ἐκεῖνος᾽. καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικαὶ [καὶ] ἀντὶ γενικῆς τῶν κτησαμένων· ἀντὶ γὰρ τοῦ ‚Ἀπολλώνιος᾽ — ‚ἐγώ᾽, ἀντὶ δὲ τοῦ ‚Ἀπολλωνίου παῖς᾽ — ‚ἐμὸς παῖς᾽.

Ὃν τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ἡ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὔξησις πληθυντικὴ καλεῖται, ‚Αἴας᾽ γὰρ καὶ ‚Αἴαντε᾽ καὶ ‚Αἴαντες᾽ [καὶ

---

16 27 συντάξεις] δεικτικὰς praemittendum videtur

17 9 ‚ἔγραφον ἐγώ᾽ suspectum | 11 καὶ (ante μεταβατ.) del. | εἶ] γράφει A; correxi | 15 καὶ (ante ἀντί) del. Skrzeczka

‘μάχομαι’ καὶ ‘μάχεσθον’ καὶ ‘μαχόμεσθα’], ‘ἐγώ’ τε καὶ ‘νῶϊ’ καὶ ‘ἡμεῖς’, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ δεύτερον τρίτον καλεῖται καὶ ἐν πλείοσι νοεῖται προσώποις [‘γράφει’ γὰρ καὶ ‘περιπατεῖ’]. παρὸν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐπενοήθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν ἢ μόνον τὸ πληθυντικόν· 18 τὸ γὰρ [‘λέγουσιν’] ‘οἱ ἄνθρωποι’ ἢ ‘ἡμεῖς’ ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ τάσσομεν. ἐπὶ μέντοι τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ πλείονες αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἴγε ‘ἐκεῖνος’, ‘ὅδε’, ‘οὗτος’, ‘αὐτός’, ‘ὁδί’, ‘ὁ δεῖνα’. καὶ μήποτε εὐλόγως. εἰ γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὥρισται, ὀρθῶς ἄρα καὶ ἡ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις διαφορὰ διήρθρωται, δείξει μὲν ὡς ‘ἐκεῖνος’, ἀπουσίᾳ δὲ ὡς ‘αὐτός’, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι· τὸ μὲν γὰρ ‘οὗτος’ ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ‘ἐκεῖνος’ διάστημα. — ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν κτητικῶν πλείονα τρίτα ἔστιν ἐπιδεῖξαι. ἐν γὰρ τῷ ‘ἐμός ἐστι’ πρώτου πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ ‘σός ἐστι’ δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφὲς ὡς ἐν τῷ ‘ὅς’ δύο τρίτα, ἐξ ὧν τὸ κτῆμα κἂν μὴ ὁρίζηται, οὐ μάχεται· ἐδείκνυτο γὰρ (15, 5) ὡς οὐκ ἀντωνυμία· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν <ἐν τῷ> ‘σφέτεροι’ πολλὰ τρίτα.

Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασι παραγωγὴ εἶδος καλεῖται· εἴδει γὰρ παραπλήσιόν τι παραδέχεται κατὰ τὴν ἑτεροίωσιν τοῦ τέλους, δι’ οὗ γνωρίζεται. ἡ δὲ ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ἀντωνυμίαις μετάβασις πρόσωπον· ἐπιτήδειον γὰρ τοῦτο δεῖξιν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν παραστῆσαι. ὀρθῶς οὖν ἡ διορίζουσα λέξις τὰ προκείμενα πρόσωπον ἐκλήθη.

Ὅπερ ῥητέον ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει, πρῶτον, εἴγε καὶ ἡ ἐν τοῖς ἑξῆς προσώποις ἀπόφασις ἐξ αὐτοῦ γίνεται· ἐν δὲ τῇ πρὸς ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ μήτε προσφωνούσῃ μήτε προσφωνουμένῃ, τρίτον.

---

17 25 επηνοηθη A | μετὰ in transitu ad novam paginam duplicavit A
18 12 ἀντωνυμία] sc. ὁρίζει τὸ κτῆμα, sed mente sola haec supplenda esse vix credibile | ἐν τῷ add. R. Schneider | 20 ἐν δὲ τῇ (ante πρὸς ὅν)] Bekker: ἐν δὲ τῷ A

19 Οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὃν ὁ λόγος, καὶ τρίτον τὸ περί τινος. — εἰ γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνεται, ‚ἐγώ’, ‚σύ’, ‚ἐκεῖνος’, δῆλον ὡς καὶ τὸ πρῶτον λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον. — ἀλλὰ μὴν καὶ «τὸ ‚σύ’ πρὸς ὃν ὁ λόγος»· τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ‚ἐκεῖνος’ λέγεται πρός τινα; — ὑπέρ τινος πᾶν τε πρόσωπόν τε ἐστι· πῶς οὖν περί τινος μόνον τὸ τρίτον, κοινῆς οὔσης τῆς λέξεως κατὰ πάσης οὐσίας;

Τὰ γοῦν πληθυντικὰ τοῦ πρώτου προσώπου ἐμπεριεκτικὰ δύναται εἶναι καὶ παντὸς προσώπου, ἅπερ τινά ἐστι. πῶς οὖν μόνα τὰ τρίτα περί τινος; δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ἡ ἐν τοῖς ἑνικοῖς προσώποις ἐκφορὰ εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον, καὶ ἔτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου δεύτερον· τὸ δὲ ἐπὶ δυϊκοῦ ἢ πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται ἑτέρων προσώπων. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἢ μετὰ δευτέρων ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ πολιτῶν ἀπόντων, ‚ἡμεῖς ἠριστεύσαμεν’, σύλληψιν πεποίηται τρίτων μετὰ πρώτου· ὁ δὲ παρόντων, ‚ἡμεῖς αἴτιοι ἐγενόμεθα’, πρώτου καὶ δευτέρου, εἵγε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγων ὑπὲρ ἀπόντων πολιτῶν πρὸς πολίτας, ‚ἡμεῖς τῆς μάχης αἴτιοί ἐσμεν’, καὶ δευτέρων σύλληψιν ποιεῖται, ἐν ᾧ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται, καὶ τρίτων, ἐν ᾧ ὑπὲρ ἀπόντων διαλέγεται, ὅπερ ἴδιον ἦν τρίτου. τὸ δὲ δεύτερον ἢ καὶ δευτέρων σύλληψιν ἢ καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γὰρ πάντας παρόντας ἡ ἀπότασις δευτέρων σύλληψις, πρὸς δέ τινας μὲν ἀπόντας, τινὰς δὲ παρόντας, ὡς εἰ Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις, ‚ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι’, δευτέρων καὶ τρίτων. τὸ γὰρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται.

20 Ἔτι γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ σύλληψις γενήσεται, ἀλλ’ οὐκέτι ἐν τρισὶ προσώποις, ἀλλ’ ἐν δυσί· πόθεν γὰρ τὸ δυάδος παραστατικὸν σύλληψιν τριῶν ποιήσεται; καὶ πρώτου μὲν πρὸς τρίτον, ‚νῶι δ’, ἐγὼ Σθένελός τε’ (I 48), πρὸς δὲ δεύτερον,

---

19 2 τρίτον τὸ] R. Schneider: τὸ τρίτον A | 4 τὸ πρῶτον] Skrzeczka: πρῶτον τὸ A | 6-7 utrumque τε abundare videtur; forsitan latet lacuna

‚πρίν γ’ ἐπὶ νὼ τῷδ’ ἀνδρί’ (Ε 219)· καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων, ‚γυιώσει μὲν σφῶιν ὑφ’ ἅρμασι’ (Θ 416)· δευτέρου δὲ καὶ τρίτου, ‚σφῶι μὲν αὖθι’ (Μ 366)· ἐξηγήσεται γὰρ αὐτὸς πρὸς παρόντα μὲν τὸν Αἴαντα, ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομήδη, ‚σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης’ (Μ 366).

Χρὴ μέντοι κἀκεῖνο προσειληφέναι, ὅτι, κἂν πλῆθος ἀποφαίνηται, οὐ διαπίπτει πάντως ὁ λόγος. πάλιν γὰρ ἕκαστος τῶν φωνούντων σύλληψιν ποιεῖται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφαινομένων· ἕκαστος γὰρ τῶν ἐν πλήθει μοῖρα τοῦ ὅλου. αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπερμεγέθων σωμάτων ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὅλον σῶμα δηλοῦσιν.

Ὁ δὲ λόγος ἅπας συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματα, τῶν προστακτικῶν εὐλόγως ὑπεσταλμένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ προστάσσον τοῦ προστασσομένου, πρῶτον δέ ἐστι τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι περισσὸν ζητεῖν τὸ τούτων πρῶτον πρόσωπον. δεῖ μέντοι νοεῖν, ὅτι τὸ ‚χαζώμεθ’ ἐφ’ ἵππων’ (Ε 249), τό τ’ ‚ἄνδρας κτείνωμεν’ (Ζ 70), καὶ τὰ παραπλήσια ἠθικώτερον ἀναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων ἑαυτοὺς [καὶ] συλλαμ- 21
βανόντων· οὐ γὰρ ἄντικρυς προστακτικαὶ αἱ τοιαῦται ἐκφοραί.

Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητική<ν> προσώπων, τίνα τέ ἐστιν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς.

Εἰ κλητική ἐστι κλῆσις τῶν πέλας, ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων (καὶ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἢ ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς ‚αὐτός’ [καὶ ‚ἐκεῖνος’, ‚κεῖνος ἀνήρ, ὅτ’ ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ’ Ἀχαιοί’ (δ 145)], ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ [‚οὗτος’] ‚ἐκεῖνος’. ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν ‚οὗτος’ καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι, καθὸ πλησιάζει. ‚ὦ οὗτος, ἦ οἰῇ στρατείαν ἐσσείσθαι’; Σώφρων (fr. 57). Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (fr. 51)· ‚οὗτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσει †σβοτων†’;

---

20 6 νὼ τῷδ’ Homerus: νωτον A | 8 γυιώσειν Homerus | 13 σὺ καὶ] ὁ add. A

21 5 καὶ γὰρ] Uhlig: οὐ γὰρ A | 9 οὗτος del. Skrzeczka | 13 σβοτων] Στράτων vel simile nomen (Βάτων Bergk) subest

Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (v. 1)· ‚οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;' — ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὠλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. «δέον γάρ», φασι, «τὴν ‚σύ' παρειλῆφθαι· ἐχρῆν τε εἰς $\bar{ε}$ λήγειν, καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς $\bar{ε}$ λήγει κατὰ τὴν κλητικήν· ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ ‚ὦ οὗτος'.» πάνυ δὲ εὔηθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ‚ἐκεῖνος' [καὶ ἔτι τὸ ‚πόσος' καὶ ‚ποῖος'] ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ ‚οὗτος' ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δέ ἐστι τὸ ‚οὗτος', κλήσεως ἄρα τεύξεται. — προαλὲς δὲ καὶ τὸ ‚ὦ' ἄρθρον παραδέχεσθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας. ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ‚ὦ'. — ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς $\overline{ος}$ ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ ‚δὸς φίλος' (ρ 415). ἄλλως τε ἐδείχθησαν (10, 27) πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι.

Ἐπί γε μὴν τῶν κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου· οὐδὲν γὰρ ἦν ἐμποδών, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτῆμα προσ-
22 φωνεῖν, ‚ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη' (α 45), ‚παῖδες ἐμοί' (γ 475), ‚ὦ (ἐ)μαὶ τοῦ (ἀ)πιόντος ἄγκυραι' (Callimachi fr. 97 Schneider)· οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, καθάπερ τινὲς ᾠήθησαν διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. «ἑνικὸν μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸ τέλος, τουτέστι τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ ἄρχον, ὅ ἐστι τοῦ κτήτορος. πῶς γάρ» φασι «πληθυντικὸν καὶ ἑνικὸν ὑφ' ἓν κεκλήσεται; εἰ γοῦν ἰσάριθμα γένοιτο κατ' ἀμφότερα, συστήσεται».

Πρῶτον οὐδεμία χρῆσις· ἔπειτα οὐδὲ λόγος ἀπαιτεῖ. εἰ γὰρ αἱ κλήσεις οὐ πρὸς κεχωρισμένα πρόσωπα, τὰ δὲ τῶν κτητόρων κεχώρισται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς φωνῆς παραληφθήσεται, οὐ δυνάμενα παραληφθῆναι; ἀμέλει τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξάμενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν ἐπέδειξεν.

---

22 12 παραληφθῆναι] Bekker: παραληφθήσεται cum signo corruptelae A

Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν οἰκείωται τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασι, καθὸ ἀμφότερα δύο τρίτων παραστατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλῦον φάναι ‚Ἀριστάρχειε', οὐδὲ τὸ ‚σφέτερε' ἄρα ἀπόβλητον.

Εἰ τὸ ‚ἡμέτερε' κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἑνικὸν ὑπάρχει, ὅπερ καὶ ἐσχηματίσθη παρὰ τῷ ποιητῇ, ‚γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε' (τ 406)· ὃν τρόπον ἀντὶ τοῦ ‚γαμβρέ', οὕτως [ἂν] ἀντὶ τοῦ ‚ἐμέ'. ὅπερ ἴσως ἄηθες, ἐπεὶ οὔτε συνεχὲς παρὰ τῷ ποιητῇ, σολοικισμοῦ τε ὑπόφασιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ‚ἐμέ' αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολούθως σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ῥήματα συνταγήσεται καὶ πότε οὔ. — ταῖς μὲν γὰρ πλαγίοις πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ 23
τῶν ῥημάτων διαθέσεις ἐπί τινα πλάγιον φέρονται ἢ ὀνόματος ἢ ἀντωνυμίας ἢ μετοχῆς, ‚Τρύφωνι ἔδωκας', ‚ἐμοὶ ἐλάλησας', ‚ἐτίμησας τὸν νικήσαντα'· τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως οὐκ οὔσης, οὐδ' ἡ ἐπὶ πρόσωπον μετάβασις νοεῖται.

Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεστέραν εἶναι τὴν μετὰ ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν φράσιν, εἴγε ἐπ' ἐνίων συντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῆ τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ἐντελὲς μὲν γὰρ τὸ ‚ἐγὼ <μὲν> παρεγενόμην, σὺ δ' οὐ παρέτυχες', ἐλλειπὲς δὲ τὸ ‚παρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχες δέ'. — ἐγὼ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ἐλλιπεῖς εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ῥημάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτερον ἡ τῶν ῥημάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν τῶν προσώπων μετάβασιν, περισσὸν μέντοι τὴν παράθεσιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαστολῆς ὁ λόγος χρῄζοι. τὸ γὰρ ‚ᾔομεν ἀχνύμενοι' (κ 570) καὶ τὸ ‚ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες' (Ε 287) καὶ σχεδὸν ὅλη ἡ χρῆσις τοῦ βίου, πλήρης οὖσα τῆς τοιαύτης συντάξεως, δόξειεν ἂν ἐλλείπειν. πέφυκε γὰρ ἡ μὲν τῶν ῥημάτων ἐκφορὰ

22 21 ἀντὶ (post τρόπον)] R. Schneider: ἀπὸ A | ἂν del. Uhlig
23 9 μὲν add. Bekker

μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθεῖαν καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ἡ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον πρόσωπον καί, εἰ δέοι, διαστολήν. ὅταν οὖν τὰ ῥήματα παρατεθῇ, περισσόν ἐστι τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἴγε, δι' ὃ παρετίθεντο, ἐπληροῦτο διὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ μέντοι λόγου δεομένου ἀντιδιαστολῆς, καὶ τῶν ῥημάτων μὴ δυναμένων ἔτι τοῦτο ἀναπληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἵ τε κατὰ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ‚ἡμεῖς κατέβημεν', ‚ἐγὼ ἐθεασάμην', καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κἀκεῖνο ἀσύστατον καθειστήκει· αἰρομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἶχε χρείαν ἡ συμπλοκὴ τῆς φράσεως, ‚ἐγὼ μὲν παρεγενόμην', ‚σὺ δὲ <οὐ> παρέτυχες'.

24 Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει τὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γὰρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεσθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθήσεται. ‚γράφει' γάρ· ‚τίς' ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ‚ἐκεῖνος', ἐν δὲ ἐγγύτητι ‚οὗτος', ἢ ἐν ἀναφορᾷ ‚αὐτός', ἢ ἐν ὀνόματι ‚περιπατεῖ Σωκράτης'. οὐκ ἀντίκειται τὸ ‚ὕει' ἢ ‚βροντᾷ' ἢ ‚ἀστράπτει', αὐτοτελῆ ὄντα· ὑπακούεται γὰρ πάντως ‚ὁ Ζεύς', εἴγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ‚αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα' (δ 649), ‚αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα' (θ 443). εἰ γὰρ ἡ ‚αὐτός' ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορά;

Διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῷ τινι λόγῳ αἱ ἐγκλιτικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγήθησαν, πάσης φράσεως μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἐχούσης τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. — πρός γε μὴν τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' αἱ ἀνθυποφερό-

---

23 20 μετὰ—πρᾶγμα] μετὰ πράγματος καὶ πρόσωπον τὸ κατὰ τὴν εὐθεῖαν Uhlig | 27 ὁμοίων] Uhlig (cf. synt. 116, 20): ὀνομάτων A | 29 συμπλοκή] Bekker: συστολή A | 29-30 συ δε περιετυχες A: corr. Bekker

24 13 ανταδιασταλτικη A

μεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γὰρ ὧδέ τις ἀποφαίνοιτο, ‚τίς ἔγραφε;' ‚τίς διετάξατο;' φαμὲν ‚ἐγώ', ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδρακὸς πρόσωπον.

Ὡς μὲν οὖν τὸ ῥῆμα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται· νῦν δὲ ῥητέον ὡς καὶ αὐτα<ὶ> τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβανόμεναι. τὰς μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις <συμβέβηκεν> ἐν προσώποις τρίτοις νοεῖσθαι, μόνην δὲ τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ, ὡς ἐν τῷ ‚ὦ σὺ Ἀρίσταρχε'. ὁ οὖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρός τινα ἀπερειδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου ἠδυνάτει προσχρῆσθαι τοῖς **25** ὀνόμασιν, ὡς προείρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἐνοεῖτο, χωρὶς εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ῥήματα συντάσσοιτο. τηνικαῦτα γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰ ὀνόματα ἐτάσσετο, καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γὰρ ἔτι ἡ ἀντωνυμία τὸ ἰδίᾳ τινὶ παρηκολουθηκὸς ἠδύνατο παραστῆσαι. φαμὲν γὰρ οὖν ‚Ἀρίσταρχος λέγομαι', ‚μακρὸς ὑπάρχω'. ἀναγκαίως οὖν αὗται παραλαμβάνονται κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, κοινὴν προσώπων μετάβασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἐξ ἀνάγκης παραληφθήσονται· δυνατὸν γὰρ προσχρῆσθαι καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ‚ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Ἀριστοφάνης', χωρὶς εἰ μὴ δείξεως δέοιτο ὁ λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ‚οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος' (Γ 229)· οὐ γὰρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντος τοῦ λόγου ἐπηνέγκε τὸ ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε ἡ γνῶσις τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐ δῆλος ἅπασιν· ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβανομένην ἐπὶ παντὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γὰρ αὕτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ, οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ καὶ τῆς παρακολουθούσης ποιότητος διὰ τὴν ἀδηλίαν τοῦ καταστήματος, ὁρίζει μὲν τὸ ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν, ‚τίς δ' οὗτος

---

24 23 αὐταὶ R. Schneider | 24 συμβέβ. inserui | 26 ἀπερειδ.] Bekker: ἐπερειδ. A | 27 αὐτοῦ (ante τοῦ προσφ.)] εαυτου A corr.

25 13 ἐπηνέγκατο ἀντ. A: corr. Guttentag

κατὰ νῆας’ (Κ 82)· ὁ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ, ‚γνώσεαι Ἀτρεΐδην’ (Κ 88).

Ὡς μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παραλαμβάνονται ἀντ’ ὀνόματος, ἐδείχθη. ἴσως τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παραλήψεται ‚δεῦρ’ ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ’ (Η 75), καὶ τὸ ‚οὐκ ἂν ἐρύσαιτ’ ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δέ Ζῆν’ ὕπατον μήστωρα’ (Θ 21)· ἰδοὺ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες ὀνόματι προσχρῶνται, τοῦ ‚λέγεσθαι’ ἢ ‚ὑπάρχειν’ μὴ συντεταγμένων. ἀλλ’ οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβανόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανὼν τῶν πλείστων. ἄλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον ἐπὶ
26 τρίτου ἂν ἠκούετο, ‚Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι’ (ι 369), εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῇ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύτερον αὐτὸ ἐπέστρεψε, ‚τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται’ (ι 370). ὅμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ Τηλεμάχου, ‚ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ’, ‚ὃς λαὸν ἤγειρα’ (β 40. 41)· πάλιν γὰρ πρώτου διὰ τὸ ‚ἤγειρα’. οὐκ ἄλογον δὲ τὸ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰν ἐν τρίτοις νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ διαθέσεις τῶν ὀνομάτων οὐ τὸν πρός τινα λόγον ἔχουσιν ἀλλὰ τὸν περί τινος.

Αἱ ἀντωνυμίαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων, οὔτε ἀντὶ ἐπιθετικῶν, εἴγε αἱ μὲν ὁρίζουσιν ἕν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διήκει κατὰ πλειόνων, ‚ἄνθρωπος’, ‚ἵππος’. τὸ δὲ ‚ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα δρῶν’ ἀντὶ ὀνόματος κυρίου τοῦ ‚Τρύφων’ ἢ ‚Δίων’. ἀλλὰ μὴν τἀπιθετικὰ ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἤ τι τοιοῦτον· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐδενὸς τούτων παραστατικαί, μόνον δὲ οὐσίας. ἀμέλει τὸ ‚λευκός ἐστιν’ ἢ ‚μέλας’ ἢ ‚ἀγαθός’ εἰς ἀντωνυμίαν οὐ μεταλαμβάνεται, τοῖς δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικὰ συναρτᾶται, ‚μακρός ἐστι Τρύφων’, ‚λευκός ἐστι Δίων’· φαμὲν δὲ ‚ἐγὼ λευκός εἰμι’, ‚ἀγαθὸς εἶ σύ’· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δείκνυνται παραλαμβανόμεναι. ἔτι καὶ τὸ ‚ἵππος με ἐλάκτισε’, μεταλαμβανόμενον εἰς τὸ ‚οὗτός

25 27 ἐρύσαιτ’] μερυσετ’ A

26 5 λαὸν ἄγειρα A | 10 τὸ δὲ] ατο δε A | 16 μεταλαμβάνονται A

με ἐλάκτισεν’, οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου ἐπαγγέλλεται, τὸν δὲ ἰδίως νοούμενον.

Ἐπεὶ δὲ καί τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλλονται, πότερον ἀντωνυμίαι ἢ ὀνόματα, διά τινας ὁμοιότητας ἢ κοινὰς παρακολουθήσεις, καὶ περὶ τούτου λεκτέον, ἵνα τἀκριβὲς τοῦ λόγου προσγινόμενον τὸ δισταζόμενον κατὰ τάσδε τὰς λέξεις ἀποτρίψηται.

Τὰ γοῦν ἐγκλιτικὰ τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, ‚τίμησόν με’, ‚κόψε γάρ αὐτον’ (M 204), ‚οὐδέ τί μοι περίκειται’ (I 321)· «διὰ τοῦτο τὸ ‚τις’, ἐγκλιτικὸν ὄν, ἀντωνυμία, **27**
‚ἦλθέ τις ἄνθρωπος’. — τά τε εἰς ς̄ λήγοντα ὀνόματα, μονοσύλλαβα ὄντα, ἐκτείνεται, ‚Κρής’, ‚θής’, ‚παῖς’, ‚θίς’, ‚εἷς’, τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν συστέλλεται, ‚σός’, ‚ὅς’, ‚σφός’. — αἱ εἰς να̅ λήγουσαι αἰτιατικαὶ εἰς ν̄ λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ οὐδετέρου παρασχηματισμόν, ‚μέλανα μέλαν’, ‚τάλανα τάλαν’, ‚τέρενα τέρεν’, ‚ἕνα ἕν’. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ ‚τινά’ οὐχὶ ‚τίν’, ἀλλὰ ‚τί’; τὸ δ’ ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον. — καὶ ἐκ τοῦ [μὴ] παρὰ Δωριεῦσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὸ ‚παιδῶν’, ‚παντῶν’, ‚Τρωῶν’. — οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν ‚τίς’, οὐσίας ὂν μόνον παραστατικόν, ἀντωνυμία. — ἔτι ἀνταποδίδοται τῷ ‚ποῦ’ τὸ ‚ἐκεῖ’, καὶ γίνεται ἓν μέρος λόγου [τῷ ‚πότε’ τὸ ‚ὅτε’]· καὶ τῷ ‚τίς’ οὖν τὸ ‚ἐγώ’· ταὐτὸν ἄρα.»

Ἐγὼ δ’ οἶμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἤπερ τὸ ‚τίς’ καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας ὀνόματα, λέγω δὲ τὸ ‚ποῖος’, ‚πόσος’. τὸ γὰρ ἐναντιώτατον τῆς ἀντωνυμίας, ἀόριστά ἐστιν, αὐτῆς ὁριζούσης πρόσωπα. εἴτε γὰρ πυσματικῶς εἴτε ἀποφατικῶς λαμβάνοιτο, σαφὲς ὅτι ἀόριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ, τὸ δ’ ἀγνοούμενον οὐχ ὁριστόν· ὁ δὲ λέγων ἀποφατικῶς ‚ἦλθέ τις’ οὐκ ἐπί τινα γνωριζόμενον ἀπερείδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσα ἡ ζήτησις;

---

27 15 ταῖς ἀντωνυμίαις A: correxi cl. synt. 306, 23

«Ἀλλά τὸ ‚τίς’, ἀποφατικὸν ὄν, ἐγκλίνεται.» ἀλλ’ οὐδεμία ἀντωνυμία, εὐθείας οὖσα, ἐγκλίνεται, τὸ δὲ ‚τίς’ εὐθείας· πῶς οὖν ἀντωνυμία; ἄλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἔγκλισις, ἀλλὰ καὶ ῥημάτων, ὡς τὸ ‚ἐστίν’, ‚εἰσίν’, καὶ συνδέσμων, ὁ ‚πέρ’, ὁ ‚τέ’, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ‚ποτέ’, ‚πώς’. οὐκ ἐπεὶ οὖν ἐγκλίνεται τὸ ‚τίς’, ἀντωνυμία. — «πῶς οὖν οὐ τείνεται μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα;» τοῦτο φωνῆς κατηγόρημα, οὐ τοῦ νοουμένου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἡ ‚αὐχένος’ παράλογός ἐστιν, ἀλλ’ ὄνομα· τὸ ‚πέποσχα’ ἡμάρτηται, ἀλλὰ ῥῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ῑ παρῃτήσατο. — εἰς ῑ δὲ λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστελλόμενα τῶν διχρόνων ἀποβολῇ τοῦ ς̄ τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ‚ταχύς ταχύ’,
28 ‚ἥμισυς ἥμισυ’, ‚μέγας μέγα’, ‚εὔχαρις εὔχαρι’· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ‚τί’. — αἱ ἀντωνυμίαι ὀρθοτονούμεναι [καὶ ἐγκλινόμεναι] αὐτὸ μόνον διαστέλλουσι τὰ πρόσωπα [καὶ ὀρθοτονούμεναι ἀντανακλῶνται]. τῷ δὲ ‚τίς’ οὐ ταὐτὸν παρηκολούθει. οὐ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς τὸ ‚τίς’ ὀξύνεται, ἀλλ’ ἕνεκα πεύσεως. — τῷ ‚τίς’ τὸ ‚ἐγώ’ ἀνθυπάγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ‚Ἀρίσταρχος’, ἄλλα μυρία προσώπων δεικτικά. — τά τε πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ ‚πόσος’, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ‚ποῖος’, καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ ‚πηλίκος’, καὶ κατ’ οὐσίας, ὡς τὸ ‚τίς’. καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀντωνυμία.

Οὐκ ἔστιν εὔλογον κατατρέχοντας τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς ι̅ς̅ ἢ εἰς ν̅ο̅ς̅ ἢ εἰς ν̅α̅ λήγει, ἢ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ γενικήν, ἐπεὶ ἕνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γ̅ω̅ ἢ εἰς σ̅υ̅. καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ ἦν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμία<ι>. — εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνο λεκτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικαὶ ἀκοινώνητοι ὡς πρὸς τὰ θηλυκά, ‚ἐκεῖνος ἐκείνη’, ‚αὐτός αὐτή’. πῶς οὖν ‚ὁ τίς’ καὶ ‚ἡ τίς’; — τὸ ‚οὐδείς’ συντάσσεται γενικῇ ἀντωνυμία<ς>, ‚οὐδείς αὐτῶν’, ‚οὐδεὶς ἡμῶν’· οὐκέτι τῷ ‚τινῶν’. — πρὸς τὴν πεῦσιν βαρύνεται τὸ ‚τίνων’, ἐπεὶ τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων

---

28 3 διαστέλλουσιν] in rasura (praepositione excepta) A | 6 μυρίων A: corr. Skrzeczka τε] | δὲ A: correxi

βαρύνεται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαιρουμένου τοῦ ‚ποδαπός’ διὰ τὸν τύπον. οὐ πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα, ὅτι παρὰ **29** Δωριεῦσιν <οὐ> περισπᾶται [καὶ ἐπεὶ ‚τινά’ ὀξυτόνως φαμὲν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, καίτοι μηδεμιᾶς αἰτιατικῆς εἰς $\bar{\alpha}$ ληγούσης καὶ ὀξυτονουμένης]. — πῶς δὲ οὐχὶ κἀκεῖνο γέλοιον; «ἡ γὰρ ‚ἵ’ ἀντωνυμία προσέλαβέ» φασι «τὸ $\bar{\tau}$, καὶ ἐγένετο τί, τὰ δὲ τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, ‚οἷος τοῖος’, ‚ὥς τώς’.» πρῶτον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· εἶτα ἔδει τὸ ‚τί’ τῶν τριῶν γενῶν εἶναι παραστατικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ‚ἵ’. ἢ εἴπερ τὸ ‚τί’ οὐδέτερον μόνως, πῶς οὐχὶ καὶ τῷ ‚τίς’ τὸ δίχα τοῦ $\bar{\tau}$ παράκειται ‚ἵς’; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ $\bar{\tau}$ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνεδέξατο, ‚τινός, τινῶν’, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ $\bar{\iota}$ οὐκέτι, τῶν τοιούτων κλινομένων; ‚οἵου’ γὰρ καὶ ‚τοίου’.

Τὸ ‚τηλικοῦτος’ καὶ ‚τοιοῦτος’ τά τε τούτοις ὅμοια σύνθετα, ὥς τινες ὑπέλαβον. σκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἂν μέρη λόγου εἴη, εἴπερ ἔγκειται τὸ ‚οὗτος’. καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τάδε τὰ κεφάλαια· «ὁ τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν διαλύσει φαμὲν ‚τηλίκος οὗτος’. — ἡ διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ ἐπέκτασις, ‚τηλικουτοσί’, ‚τοιουτοσί’, ὅπερ ἐπ’ ὀνομάτων οὐ συμβαίνει. — τὸ δεῖξιν ἀναδέχεσθαι· ἀφορῶντες γάρ φαμεν ‚τηλικοῦτος’ καὶ ’τοιοῦτος’, τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι. — τῶν τε οὐδετέρων <ἡ> εἰς $\bar{o}$ κατάληξις, ‚τηλικοῦτο’· ὁμοίως γὰρ τῷ ‚αὐτό’ [καὶ ‚τοιοῦτο’] καὶ ‚ἐκεῖνο’.»

Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ οὕτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ῥητέον· πῶς τὸ ‚τηλίκος’ καὶ ἔτι τὸ ‚τηλικόσδε’, ἀσύνθετα ὄντα, τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ ‚τηλικοῦτος’; πότε ἁπλοῦν συνθέτῳ ταὐτόν ἐστι; — δεύτερον, οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ ‚οὗτος’ ἔγκειται. τί γὰρ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ κατ’ ἀρχὴν μέρους ἢ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἐὰν γὰρ ἅπαξ δοθῇ ἐγκεῖ- **30** σθαι τὸ ‚οὗτος’, δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ ‚τηλικοῦτος’· τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς συνθέσεις. ῥῆμα γοῦν τὸ ‚δημαγωγῶ’ καὶ ‚παιδαγωγῶ’, καὶ ὄνομα τὸ ‚εὐγενής’,

---

29 1 οὐ (ante περισπ.) add. Bekker | 17 ἡ add. Bekker

καὶ εἰ ἐξ ἐπιρρήματος σύγκειται· καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων τὸ αὐτό. — ἄλλως τε καὶ ποίαν ἔτι ἔμφασιν ἔχει τὸ ‚τημοῦτος’ τῆς ‚οὗτος’ ἀντωνυμίας, ἢ τὸ ‚τηνικαῦτα’ τοῦ ‚αὐτά’, ὅτε οὐδὲν πλέον τοῦ ‚τηνίκα’ καὶ ‚τῆμος’ σημαίνει; — πῶς δ' οὐχὶ καὶ κοινά ἐστι κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ σύνθετα τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν παραλόγων. ἀπὸ γοῦν τοῦ ‚δοῦλος’ προπερισπωμένου τὸ ‚σύνδουλος’ καὶ κοινὸν καὶ προπαροξυνόμενον· ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν ‚οὗτος’ τὸ ‚τηλικοῦτος’ προπαροξύνεσθαι. — «ἀλλὰ δύο πρόσωπα δηλοῖ, τό τε δεικνύμενον καὶ ἐφ' ὃ ἀναφέρεται ἡ δεῖξις, ὅπερ οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ σύνθετον καθειστήκει.» καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. ἰδοὺ γὰρ σύνθετοι λέξεις ἓν ἁπλοῦν δηλοῦσιν, ὡς ἡ ‚Θεόφραστος’, καὶ ἁπλαῖ λέξεις πλείονα πρόσωπα· ‚Ἑκτόρειος’ γὰρ ὁ τοῦ Ἕκτορος ἵππος· καὶ ἔτι τὸ ‚ἱππεύς’ μετὰ τοῦ ἵππου καὶ ἀνδρὸς καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα παραχθέντα ὑπόφασιν παρέχει συνθέσεως· τὸ ‚μελιτηρόν’ τοῦ ‚τηρεῖν’, ὅπερ ὁμοίως παρῆκται τῷ ‚καματηρόν’ καὶ ‚αἱματηρόν’· ‚τὸ φαιδιμόεντες’, ὅτι φαίδιμα ἔντη, ὅπερ ἦν κλίσις ἁπλοῦ τοῦ ‚φαιδιμόεις’. — πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δασεῖα τοῦ ‚οὗτος’ ἐφυλάσσετο; — τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀναλογούσας ἔχει, ἅπερ καὶ σύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ‚ἐμαυτοῦ’ καὶ ‚σαυτοῦ’. — οὐσίαν μόνον σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ταῦτα δὲ καὶ ποιότητα καὶ τηλικότητα, ‚τηλικοῦτος’ καὶ ‚τοιοῦτος’. — «ἄλλως τε ὁμοιώσεως ὄντα [τὰ] ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν
31 παριστάνειν.» ὅπερ ἄγαν ἐστὶ ληρῶδες. τὸ γὰρ δεικνύμενον δι' ἀντωνυμίας οὐκ ἐπ' ἄλλου συντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γάρ τις εἰς λίμνην φήσει τηλικοῦτον εἶναι τὸν Νεῖλον· ἢ ἐπὶ πλήθους, ‚τηλικοῦτοί μοί εἰσιν οἱ παῖδες’, ἀποβλέπων εἰς ἕν τι μέγεθος τῶν ὑποκειμένων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παραλαμβάνεσθαι. — «ἀλλ' εἰς ō λήγει τὸ οὐδέτερον.» τοῦτο ἴδιον τῆς παραγωγῆς. ἴσως δὲ καὶ εἰς $\overline{\text{ον}}$ λήγουσιν αἱ οὐδέτεραι ἐκφοραί. — αἵ τε διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτάσεις κατά τινος ὑποκει-

30 21 ἅπερ] Skrzeczka: ὅπερ A | 21 τὰ del. Uhlig

μένου καὶ ἀναφερομένου θέλουσι παραλαμβάνεσθαι· ‚ἐκεινοσί’ γὰρ καὶ ‚τουτοί’. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις φωναῖς τὸ ὁμοιωματικόν, ἐφ’ ὃ ἀναφέρεται τὸ ‚τηλικοῦτος’. — ἀμέλει τὸ ‚ἴσος’ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ ‚τηλικοῦτος’, ὅπερ ὄνομα· ὀνόματα ἄρα καὶ τὰ προκείμενα.

Τῆς αὐτῆς ζητήσεως τυγχάνει τὸ ‚ἡμεδαπός’ καὶ ‚ὑμεδαπός’, τοῦ <δα>πέδου ἢ ἐδάφους κατά τινας ἐγκειμένου. — ἀλλ’ ἐβαρύνετο ἂν ὁμοίως τοῖς τὸ ō φυλάξασιν οὐδετέροις, ‚ἄστεφος’, ‚εὔτειχος’, ‚δύσριγος’, εἰ παρὰ τὸ ‚ἔδαφος’· εἰ δὲ παρὰ τὸ ‚<δά>πεδον’, ὁμοίως τῷ ‚εὔτεκνος’, ‚εὔμετρος’, ‚εὐπρόσωπος’. — ἀλλ’ εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου παραπεμπτέα, εἴγε καὶ τὰ παρὰ τὸ ‚ἔργον’ συντιθέμενα ὀξύνεται, ‚μουσουργός’, ‚ἐλεφαντουργός’, ‚ὑπουργός’, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ ἔδει εἶναι ὁμοίως τοῖς συνθέτοις. — πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντέ- **32** κειτο· ἐχρῆν γὰρ ἢ ‚ἡμεδαπ<εδ>ός’ διὰ τοῦ <πε>δ ἢ ‚ἡμεδαφός’ διὰ τοῦ φ̄. — πρὸς τούτοις εἰς ἄπορον περιίσταται τὸ σχῆμα τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου δεικτικόν, ὅπερ ἐν ὀνόματι οὐ παρακολουθεῖ; οὔτε ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ‚ἡμεδαπός’. ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία μετ’ ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ μόνη ἡ ‚αὐτός’, πληθυντικὴ δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ‚ἡμεδαπός’;

Εἰρήσεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἡ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν <δὲ> διὰ βραχέος ῥηθήσεται. τὰ ὀνόματα δείξεώς ἐστιν ἀπαρέμφατα, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι δείξεώς εἰσι παραστατικαί, ἀλλὰ μὴν καὶ προσώπων [τε] ὡρισμένων, ἀπολύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τά τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαινόμενον φυλάσσει, ἐάνπερ μὴ συμβολικῶς λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. ὀρθῶς ἄρα τὴν σύνθεσιν

31 13 καὶ ὑμεδ.] Bekker: η υμεδ. A | 14 <δα>πέδου Bekker | ἄστεφος] ἄξιφος Skrzeczka (cl. synt. 187, 10) | 16 <δά>πεδον Bekker | 20 ἔδει] Skrzeczka (cl. synt. 187, 20): θέλει A

32 1 ἡμεδαπ<εδ>ός Bekker | <πε>δ Wachsmuth | 4 ἀντωνυμίαι A | 13 σημαινόμενον Bekker: συντιθέμενον A

τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὀνόματα παρῃτήσατο. — ἐπεὶ κἀκ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα μετελαμβάνετο (τὸ ‚παντοδαπός’ ἴσον τῷ ‚παντοῖος’, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ‚ἔδαφος’), δῆλον ὡς καὶ τὰ προκείμενα ἀσύνθετα. — ἐλλειπῆ ὄντα τὰ πύσματα τοῦ ἐφ’ ἃ ποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ δὲ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέλουσιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ‚ποδαπός’ σύνθετον; — παράγονται αἱ ἀντωνυμίαι. ἰδοὺ γὰρ ‚νωίτερος’ καὶ ‚ἡμέτερος’. ἀκωλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη, ὁμοίως τῷ ‚τηλεδαπός’ καὶ ‚παντοδαπός’.

«Ἀλλά», φασίν, «εἰ δοθείη τὸ ‚ἡμεδαπός’ παρῆχθαι, δοθήσεται καὶ τὸ ‚ἄλλος’ ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὸ ‚ἀλλοδαπός’ τῷ
33 ‚ἡμεδαπός’ καὶ ‚ὑμεδαπός’, ἀντωνυμικοῖς οὖσι, τρίτον καθεστὼς συμπαρήχθη· χρῆν γὰρ ‚σφεδαπός’.» — καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. πρῶτον [ὡς] οὐκ εἴ τι κατὰ τὸ τρίτον ἐπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, τοῦτο ἀντωνυμία· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ὀνόματα. — ἔπειτα ἐξ ἀνάγκης τὸ ‚ἀλλοδαπός’ ἐπιφέρεται, οὐ καθὸ ἀντωνυμία, καθὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων προσώπων ἀναιρετικὸν ὑπάρχον εἰς ἀόριστον πρόσωπων μεθίστησιν· ‚ἄλλος’ γάρ, ‚οὐκ ἐγώ’· ‚ἄλλος, οὐ σύ’· ‚ἄλλος, οὐκ Ἀρίσταρχος’. ἀναγκαίως οὖν τὸ ‚ἡμεδαπός’ καὶ ‚ὑμεδαπός’, τοῦ ὁρισμοῦ στερούμενα, εἰς τὸ ‚ἀλλοδαπός’ περιίστατο ἀόριστον, τοῦ ‚σφεδαπός’ μὴ δυναμένου κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ δυσέφικτον τὸ ὁρίσαι παντὸς ἀνθρώπου πόλιν· ἄπειρα δὲ τὰ τρίτα. στέρησις ἄρα ἦν πρώτου καὶ δευτέρου τὸ ‚ἀλλοδαπός’, ὥσπερ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ τὸ οὐδέτερον.

Ἀλλ’ οὐδὲ κλητικήν φασιν ἔχειν τὸ ‚ἄλλος’, καθότι αἱ ἀντωνυμίαι, ‚ἐκεῖνος’ καὶ ‚αὐτός’. — καὶ τοῦτο ληρῶδες. εἰ γὰρ ἡ κλητικὴ κλῆσις τοῦ πέλας, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον πρόσωπον, πῶς οὐχὶ βίαιον τὸ ἀφανιστικὸν τῶν προσώπων εἰς δευτέρου προσώπου γένεσιν μεθίστασθαι; «ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ō ἔληξε, καθότι τὸ ‚αὐτό’ καὶ τὸ ‚ἐκεῖνο’ ἀντωνυμία<ι> ὄντα.» τοῦτο ἁμάρτημα φωνῆς, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν τῷ συνθέτῳ, τὸ ὀφειλόμενον ν̄ προσλαμβάνον· ‚ἔξαλλον’ γὰρ καὶ ‚περίαλλον’.

---

32 16 μετελαμβ.] R. Schneider: παρελαμβ. cum signo corruptelae A

— «τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν· ‚τουτῶν’ γὰρ καὶ ‚τηνῶν’, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλῶν’.» ἀλλ’ οὐκ εἴ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ τάσιν ὠλιγώρηται, τοῦτο καὶ τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται· ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δωριεῖς, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἑνικῆς περισπῶντες.

Ἡ ἀντωνυμία ὁρίζει πρόσωπα, τὸ δὲ καὶ τὰ ὁριζόμενα ἀόριστα καθίστησιν, ‚ἄλλος, οὐκ ἐγώ’. — αἱ ἀντωνυμίαι ἀντ’ **34** ὀνομάτων· ‚Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο, καὶ αὐτὸς ἐθαυμάσθη’ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλ’ οὐκέτι ἐν τῷ ‚Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο, καὶ ἄλλος ἐθαυμάσθη’. — αἱ εἰς ος λήγουσαι ἀντωνυμίαι μονοπρόσωποι, ὀρθοτονούμεναι μόνως καὶ δεικτικαὶ οὖσαι, διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτείνονται, χωρὶς τῆς ‚αὐτὸς’· αὕτη γὰρ ἀναφορικὴ οὖσα οὔτε ἐπεκτείνεται οὔτε μόνως ὀρθοτονεῖται· ‚ἐκεινοσί’ γὰρ καὶ ‚οὑτοσί’ δεικτικῶς, ἀναφορικῶς δὲ κατ’ ἔγκλισιν ‚κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα’ (M 204). τὸ δ’ ‚ἄλλος’ οὐδενὶ τῶν λόγων ὑποπίπτει. — ἡ ‚αὐτός’ πάσῃ ἀντωνυμίᾳ ὑποτάσσεται, ‚ἐγὼ αὐτός’, ‚ἐκεῖνος αὐτός’· οὐκέτι δὲ ‚ἄλλος αὐτός’. — αἱ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐ μεταβατικαί, ‚ἐμαυτόν’ καὶ ‚ἐμαυτῷ’· τὸ δ’ ‚ἐπ’ ἀλλήλους’ ἐν μεταβάσει προσώπων. — μετὰ προθέσεως οὐ συντίθενται ἀντωνυμίαι, ‚διάλληλος’ δέ φαμεν. — αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν συντάσσονται μετὰ τοῦ ‚οὐδείς’ χωρὶς ἄρθρου, τὰ δὲ ὀνόματα μετὰ ἄρθρου· ‚οὐδεὶς τῶν ἄλλων παρεγένετο’. — παραιτητέον τὴν λοιπὴν ἐπιχείρησιν ὑπὲρ τοῦ τὸν <λόγον> μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν, τῶν συνεκτικωτάτων κατειλημμένων.

«Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προσώπῳ νοούμενα ἢ ἀντωνυμίαι εἰσὶν ἢ ῥήματα, σαφὲς ὅτι τὸ ‚ὤμοι’, πρώτου ὑπάρχον προσώπου, ἀντωνυμία ἂν γένοιτο καὶ οὐ ῥῆμα. καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ προφανὲς ὡς ἔστι δοτικῆς.» — ἀλλ’ αἱ τοῦ πρώτου προσώπου καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἔχουσι, τὸ δὲ ‚ὤμοι’ οὐκέτι. — αἱ

---

34 17 et 26 suppl. Bekker | 20 et 23 ωιμοι A | 21 καὶ οὐ ῥῆμα] vel καὶ οὐκ ἐπίρρημα (quod coniecit Egenolff) vel εἴγε οὐ ῥῆμα vel simile aliquid debuit dicere (cf. adv. 126, 27 sqq.)

ἀντωνυμίαι τὴν περισπωμένην ὑπερκειμένην φυλάσσουσι, ‚πῶς μοι', ‚καλῶς μοι'· τὸ δὲ ‚ὤμοι' οὐκέτι τοῦ ‚ὦ' τὸν περισπασμὸν ἐφύλαξεν. — ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται· πῶς οὖν τὸ ‚οἰμώζει⟨ν⟩'; δῆλον οὖν ὡς ἐπίρρημα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ‚αἰαί' ‚αἰάζειν', ‚λίαν' ‚λιάζειν'. — ἴσως δόξει μάχεσθαι τὸ μὴ ἐπὶ πᾶν πρόσωπον συντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα, ‚καλῶς γράφεις' καὶ ‚γράφει', ‚Ἑλληνιστὶ λέγεις' καὶ ‚λέγει'.
35 ἀλλὰ τὰ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιρρημάτων, ἐξ αὐτοπαθείας ἐκπεμπόμενα, αὐτὸ μόνον τοῦ ἀποκρινομένου προσώπου τὸ λυπηρὸν παρίστησι, τὴν δ' ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μετάβασιν ἀπήρνηται. τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρώτου προσώπου ἔμφασιν δηλοῦν. εὐήθεις οὖν οἱ σολοικισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ ‚ὤμοι ἐγὼ δειλός' (ε 299).

Συμβέβηκε τῶν ἀντωνυμιῶν ἃς μὲν ὀρθοτονεῖσθαι, τουτέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἃς δὲ ἐγκλίνεσθαι, ὧν τὸ τέλος, λέγω δὴ τῶν ἐγκλινομένων, ἢ φύσει ὀξύνεται ἢ δυνάμει, ὡς τὰ περισπώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει ὀξεῖαν. ἥτις μεθίσταται κατὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβήν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρόνων, ‚ἥρπασέ τις ἥμων' [ὡς ἐπὶ τῶν], ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑπερκειμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους ἀναδεξαμένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος, ‚ἀνθρώποις μοι', ‚τίς τάρ σφωε' (A 8).

Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον καθολικώτερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀρθοτονουμένων πρὸς τὰς ἐγκλιτικάς, περί τε τῶν μόνως ὀρθοτονουμένων, καὶ διὰ τί, καὶ [διὰ] τῶν μόνως ἐγκλινομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς τόνους παραλαμβανομένων, καθ' οὓς τρόπους ὀρθοτονηθήσονται.

Αἱ μὲν οὖν ὀρθοτονούμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑποτάσσονται, ‚ἐμοὶ ἔδωκεν', ‚ἔδωκεν ἐμοί'· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι μόνως εἰσὶν ὑποτακτικαί. [διαφέρει δὲ ὑποκτακτικὸν ὑποτασσομένου, ᾗ τὸ μὲν πάντοτε ἐν ὑποταγῇ, τόν τε ἴδιον τόνον

---

35 1 ἀποκρινομένου] ἀποφαινομένου scr. | 11 et 17 purgavit Bekker | 13 ἄνθρωπός μοι scr.

οὐκ ἔχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ τὸν τόνον τὸν ἑαυτοῦ ἔχει (‚ἐμοὶ' γὰρ ‚ἔδωκας', ‚ἔδωκας ἐμοί', λέγω δὲ δισυλλάβως· τὸ δ' ‚ἔδωκέ μοι' καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλαβον καὶ οὐδέποτε πάντως προτακτικόν)· ὃν τρόπον καὶ ἐγκλινόμενον ἐγκλιτικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ἐγκλινόμενον αὐτὸ μόνον **36** κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν, ‚αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης' (δ 280)· τὸ δ' ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποσβεννύειν καὶ τὴν <πρὸ> ἑαυτοῦ βαρεῖαν ὀξύνει, ‚Ἀπολλώνιός μοι', ‚ἐτίμησάς με'.] — ἀπόλυτοι αἱ ἐγκλινόμεναι, αἱ δὲ πρός τι ἐν ὀρθοτονήσει λέγονται, ‚δὸς ἐμοί', οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἴ τι ὀρθοτονεῖται, τοῦτο καὶ πρός τι. τὸ ‚ὅς σφῶι προΐει' (A 336) κατ' ὀρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπόλυτον· ἴσον γάρ ἐστι τῷ ‚ὅς ὕμας'. — καὶ ἔτι αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι ἀντωνυμίαι καὶ ἀντὶ συνθέτων· τὸ γὰρ ‚ἐμὲ λύσομαι' (K 378) ἀντὶ τοῦ ‚ἐμαυτόν' καὶ <τὸ> ‚ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα' (E 800) ἀντὶ τοῦ ‚ἑαυτῷ'· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐδέποτε. — καὶ αἱ μὲν συντίθενταί ποτε, ‚ἐμὲ αὐτόν — ἐμαυτόν', ‚νόστον ἑταίροισι διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ' (ψ 253) ἀντὶ τοῦ ‚ἐμαυτῷ'. μέγιστον δὲ τεκμήριον τοῦ τὰς ὀρθοτονουμένας συντίθεσθαι ἡ διὰ τοῦ ε̄ γραφή· αἱ γὰρ ἐγκλινόμεναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἑνικαὶ τὸ ε̄ ἀποβάλλουσιν. ἄλλως τε ἀδύνατόν ἐστι μόριον ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκωλύετο τὸ ‚μου', ἐγκλιτικὸν ὄν, συντίθεσθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ‚ἑαυτῷ' οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν σύνθεσιν ἔσχεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀρθοτονουμένης. οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε τὸ ‚πώποτε', εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής· οὐ γὰρ τὸ ἐν παραλόγῳ συνθέσει κανὼν τῶν πάντων γενήσεται. — ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ κτητικαὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρθοτονουμένων παραγωγὴν εἰλήφασι, καὶ πάλιν ἡ διὰ τοῦ ε̄ γραφὴ πιστοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ γὰρ τῆς ‚ἐμοῦ' τὸ ‚ἐμός', οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς ‚μου'. ἄλλως τε οὐ ῥηταὶ κατ' ἰδίαν αἱ ἐγκλιτικαί· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν παραγωγαί;

---

35 26 ὃν] Bekker: ω A
36 4 et 14 suppl. Bekker

37 Ὀρθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας. καὶ τούτου αἴτιον τὸ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὔχρηστον, ὅ ἐστιν ἑνὸς μόνου προσώπου παραστατικόν, ὑπὲρ οὗ ἐντελέστερον εἴρηται (23, 21) ἐν τοῖς προδιειλεγμένοις. ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικαὶ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν, ὑποστελλομένης τῆς ‚αὐτός' κατ' αἰτιατικήν, ὑπὲρ ἧς εἰρήσεται (61, 13) κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν. αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθὸ δεικτικαί, μόνως καὶ ὀρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ἡ [ἐν] δεῖξις ἐν διαστολῇ προσώπων γινομένη οὔποτε ἀνίησι τὸν τόνον, μᾶλλον δὲ ῥώννυσιν. αἱ γοῦν διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτεινόμεναι καὶ ἔτι τὴν δεῖξιν ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος ὀξύνουσιν, ‚ἐκεινοσί', ‚οὑτοσί'. καὶ δῆλόν ἐστιν, ὡς ἕνεκα τῆς δεικτικῆς ἐκφορᾶς ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν ‚αὐτός' ἐκτείνεσθαι, καθὸ οὐδὲ ὅλως δεικτική.

Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς μόνως ὀρθοτονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείων ἡ διαστολὴ τοῦ προσώπου· ‚ἐμοῦ' γὰρ ‚αὐτοῦ δρῶντος', ‚ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψε'. παραπεμπτέον γὰρ τοὺς ὑπολαμβάνοντας ἕνεκα γένους παρειλῆφθαι τὴν ‚αὐτός', ἐπεὶ ἀδιάστολοί εἰσιν αἱ πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδέονται γένους, τῆς ἐν αὐταῖς δείξεως συνεξηγουμένης τὸ γένος· ἔπειτα τί φήσουσιν ἐπὶ τοῦ ‚οὗτος αὐτός' καὶ ‚ἐκεῖνος αὐτός'; οὐ γὰρ καὶ ἐνταυθοῖ ἀδιάστολον τὸ γένος. — «ἀλλ' ἴσως ταῖς κατὰ τὸ τρίτον, ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις, εὐλόγως συνταχθήσεται ἕνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων ⟨λέγειν⟩, ὡς ἡ δεῖξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ.» ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τούτων ἕνεκα γένους ἡ παράθεσις. ἀναφερόμεναι γὰρ ἐπί τι πρόσωπον προεγνωσμένον αἱ κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνονται· ἐν ᾧ δὲ ἔγνωσται, ἐν τούτῳ οὐκ ἄδηλον τὸ γένος. οὐκ ἄρα οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἕνεκα γένους παρατίθεται. — οὐκ ἀγνοῶν δὲ τὰς ἐγκλινομένας κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς ‚αὐτός' ταῦτά φημι· ἐγκέκλιται γοῦν τὸ ‚ἀλλά

37 3 παραστατικόν] Skrzeczka: παραγωγο (sic) A: παράστασις Bekker | 7 ἐν del. Bekker | 11 ἐπεκτείνεσθαι Bekker | 21 συνταχθήσονται A: corr. R. Schneider | 22 suppl. Bekker

οἱ αὐτῷ' (δ 667) καὶ ‚Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτόν' (θ 396). φήσει γάρ τις· «εἰ ταῖς ὀρθοτονουμέναις συντάσσεται ἕνεκα διαστολῆς, 38 πῶς οὐκ ὀρθοτονουμέναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γένος.» ἀλλὰ δειχθήσεται (79, 27?), ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παρέλκεται ἡ ‚αὐτός', ‚κὰδ δέ μιν αὐτόν' (Φ 318), ‚ἠέ μιν αὐτόν' (δ 118), καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί. ἔπειτα εἰρήσεται (42, 11), ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ ὀρθοτονηθεῖσαι πάντως <ἀντ>ανακλασθήσονται.

Αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πάσης πτώσεως ὀρθοτονοῦνται. ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν λειπομένων ἐκεῖνο ἂν αἴτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν ἤτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξυτόνου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γὰρ βαρυτόνου ἀδύνατον· ‚πῶς', ‚ἦλθέ πως', ‚Ἀρίσταρχός ποτε', ‚ἄνθρωποί εἰσι'· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπομένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρύτητα ἡ ἔγκλισις οὐκ ἦν. καὶ γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ‚ἐκεῖνος' καὶ ‚οὗτος' πάλιν μόνως ὀρθοτονοῦνται, τῆς ‚αὐτός' ἀκωλύτως καὶ εἰς ἔγκλισιν ἐμπιπτούσης. — οὐ μάχονται αἱ Ἰακῶς διῃρημέναι, λέγω δὲ τὴν ‚ἐμέ<ο>' καὶ ‚ἡμέων' καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύσει βαρυτονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐντελεστέρων διῃρημέναι εἰσίν.

Αἱ τῷ ῑ πλεονάζουσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, ‚ἐμεῖο', ‚σεῖο', ‚εἷο'· ἀπὸ γὰρ ὀρθοτονουμένων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ ῑ. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον ἀληθές, <σαφὲς> ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ ἐν πλεονάσματι ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὁ<λο>κλήρῳ καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἡ διάγνωσις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ ὁλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγινώσκετο; εἰ οὖν ἐντελεῖς αἱ ὀρθοτονούμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ ὁ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθοτονουμένων.

Ὁμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικαί. τὸ γὰρ ‚παρὰ τῇ οἰκίᾳ μου ἕστηκα' ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ

38 8. 18. 22. 23 suppl. Bekker | 21 δὲ] Bekker: γαρ A

39 ‚παρὰ τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ’, ᾗ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ ‚οὐ τῇ τούτου’, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὸ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συντεθῆναι, διὸ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ ‚πώποτε’ ἐσημειοῦτο. ὑγιῶς οὖν καὶ ἀπ’ ὀρθοτονουμένων ἡ σύνθεσις, καὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται.

Ὁμοίως καὶ αἱ τῷ ε̄ πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλῃ αἰτίᾳ ἢ τῇ προειρημένῃ (38, 25).

Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὀρθῆς πτώσεως οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῇ τε καὶ δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μέν, ὅτι οὐδεμία εὐθείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῇ δέ, ὅτι πᾶσα ἀντωνυμία ἐγκλινομένη ὀξύτονός ἐστιν ἢ περισπωμένη. συνεμπέπτωκεν δὲ τῇ ὀρθῇ ἡ αἰτιατική. γενικὴ δὲ καὶ δοτικὴ οὐκ ἐγκλίνονται φωνῆς ἕνεκεν.

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ ‚μίν’, αἵ τε μονοσύλλαβοι ‚σφίν’ καὶ ‚σφέ’, ἥ τε διὰ τοῦ τ̄ ‚τοί’.

Αἱ ὑπολειπόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. αἱ μὲν οὖν ὀρθὸν τόνον εἰληχυῖαι τὸ πλέον ἕνεκα σημαινομένου ὀρθοτονοῦνται, ἔσθ’ ὅτε δὲ ἡ σύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ ἄδεια ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεως, ‚ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει (E 812)· τὸ γὰρ ‚που’ ἐγκλιτικὸν αἴτιον τοῦ τὴν ‚σέ’ ὀξύνεσθαι. ἐπὶ δὲ τόπου, ‚ἐμὲ δ’ ἔγνω καὶ προσέειπεν’ (λ 91)· ἀπολύτου γὰρ οὔσης τῆς σημασίας, καθὸ καὶ ‚ἔγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο’ (λ 471), ὅμως διὰ τὸ ἄρχον ἡ ἀντωνυμία ὠρθοτονήθη, εἴγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγκλινόμενόν τι ἀρκτικὸν θέσθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ μὴ δυνάμενον τὸν ἴδιον τόνον ἐπί τι προκείμενον μεταθέσθαι;
40 ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ‚οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι’ (φ 233) ὁμολογεῖ τὸν ὀρθὸν τόνον διὰ τῆς τοῦ ε̄ γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ ποιητικὴν ἄδειαν, τοῦ σημαινομένου οὐκ ἐπείγοντος. — αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι τῶν ὀρθοτονουμένων ἔχουσι πρὸς τὸ ση-

---

39 7-11 del. Skrzeczka cl. 38, 10—19; profecto aut haec aut illa superflua sunt; duplicis redactionis suspicor apparere vestigia | 8 ουδεμιας A: corr. Bekker | 9 αντωνυμιαι (incertum, utrum primo an secundo loco) A | 11 αιτιατικηι A | 13 ἥ (post ‚σφέ’)] αἵ A

40 1 ομολογει et 10 παθῶν bis A

μαινόμενον τὸ αἴτιον. καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρός τι λαμβάνεσθαι, εἰδικὸν δὲ <τὸ> ἀντιδιασταλτικῶς, ‚σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί' (Δ 63)· ‚σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχήν' (Ω 754) πρὸς τὸ ‚ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας' (Ω 751). ὅ τε προκατάρξας χάριτος καὶ παρὰ τὸ δέον παθὼν ὀρθῇ τάσει προσχρῆται, ‚ἐμὲ ἐτόλμησας λοιδορῆσαι', ἐμφαίνων ὡς ἄλλον ἐχρῆν ἤπερ αὐτόν. ὅ τε ἀμοιβὴν ὕβρεως αἰτῶν, ὀρθῇ τάσει πολλάκις χρῆται, ‚δεῖ ἐμοῦ ὁρῶντος αὐτὸν αἰκίζεσθαι', καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἐμφαίνει, ὡς ‚οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ'.

Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, ‚καὶ ἐμοῦ', ‚καὶ ἐμέ'. πιστούσθω δὲ ὁ λόγος οὕτως. εἰ ἐκτὸς τῆς συμπλοκῆς ἡ ἀντωνυμία γένοιτο, πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, ‚δός μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ'· εἰ δὲ ἀντιστραφήσεται, πάντως καὶ ὀρθοτονηθήσεται, ‚δὸς Ἀπολλωνίῳ καὶ ἐμοί'. ὅθεν τὸ ‚καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον' (δ 645) ἐγκλίνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἑξῆς ὄντος ‚καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσον'. καὶ ἔτι ‚καί με φίλησεν' (Ι 481) ‚καὶ ἐφίλησέ με'. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι οὐ συμπλεκόμεναί εἰσιν, εἰρήσεται μικρὸν ὕστερον.

Ὁμοίως καὶ αἱ διεζευγμέναι, ‚ἢ ἐμοὶ ἢ τῷδε', ‚ἢ ἐμὲ ἢ τόνδε'. καὶ διὰ τοῦτό φασι τὸ ‚ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ' (Ψ 724) ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν ὀρθοτονεῖν, τοῦ κατ' ἀρχὴν ε̄ συναληλιμμένου ὡς ἐπὶ τοῦ ‚τῆμῆ', ‚τὠμῷ'. καὶ φαίνεται ὡς μονοσυλλαβήσασα ἡ ‚μέ' δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλι- **41** τικῆς ἀναγνώσεως. ἴσως δὲ πρὸς ταῦτα φήσει τις, ὡς ἡ ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαζευχθείσης τῆς ἀντωνυμίας, [καὶ] ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμένης, ὥστε τὸ ἑξῆς εἶναι· ‚ἢ ἀνάειρόν με', καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκομένων τὸ ‚καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον' (δ 645) ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ‚καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσον'.

Λείπεται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς αἱ ἀντωνυμίαι ἢ συμπεπλεγμέναι ἢ διεζευγμέναι εἰσίν· οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήσει

---

40 30 ‚τῆμῆ'] Bekker: τημεν A

41 3 καὶ del. Bekker | 8 suppl. Bekker

τὰ τοιαῦτα ⟨δεῖ⟩ διακρούεσθαι. — τὰ δὴ συμπεπλεγμένα ἢ διεζευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντως τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἀπαιτεῖ [ἢ] ἰσοδυναμοῦν τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, τοῦ συντεταγμένου μέρους λόγου κατὰ τὸ ἑξῆς πολλάκις κοινοῦ καθεστῶτος τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, οἷον τὸ ‚καὶ Ἀπολλώνιος διελέξατο', ‚ἤτοι Ἀπολλώνιος διελέξατο', ἀπαιτεῖ τὸ ‚καὶ Διονύσιος' ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἀντωνυμικόν, ὅπερ ἦν ἰσοδυναμοῦν ὀνόματι, κοινῷ τε τῷ ‚διελέξατο' πολλάκις προσχρῆται. εἰ δὲ ῥῆμα ἦν, πάλιν ἡ ἐπιπλοκὴ ἢ ἡ διάζευξις ἀπαιτεῖ ῥῆμα, ‚καὶ ἔγραφε Διονύσιος', ‚ἤτοι ἔγραφε Διονύσιος'· δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ἢ ‚διελέξατο' ἤ τι τοιοῦτον, κοινῶς πολλάκις νοουμένου τοῦ ‚Διονύσιος'. τῷ οὖν ‚ἠμ' ἀνάειρ'', εἴπερ διεζεύχθη τὸ ῥῆμα, κἂν πάντως ῥῆμα ἐπεφέρετο τὸ ‚ἄπιθι' ἢ ‚κάθισον' ἤ τι τοιοῦτον· ἐν ᾧ οὖν τὸ ‚ἢ ἐγὼ σέ' ἐπιφέρεται, ἐν τούτῳ δείκνυται, ὡς κἂν ἡ ἀντωνυμία διέζευκται, ἡ μὲν ‚σέ' πρὸς τὴν ‚ἐμέ', ἡ δὲ ‚σύ' πρὸς τὴν ‚ἐγώ', ἥτις ἐνέλειψεν, ἐν τῷ ‚ἀνάειρε' ῥήματι νοουμένη, τοῦ πλήρους ὄντος ‚ἠὲ σὺ ἐμὲ ἀνάειρον'. — ὁμόλογοι δὴ καὶ αἱ τοιαῦται, ὡς τὴν πρός τι πρόσωπον διαστολὴν ἀναδεδεγμέναι εἰσίν.

Ὀρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν ἀπὸ τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἀναδέχονται, ὡς ἐπὶ τοῦ ‚οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον' (N 269) καὶ ‚ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα'
42 (E 800) καὶ ‚ἐμὲ λύσομαι' (K 378)· ἀντὶ γὰρ συνθέτων τοῦ ‚ἐμαυτόν' καὶ ‚ἑαυτῷ'. πάλιν δὴ τὸ ‚ἐμὲ λύσομαι' πρὸς τὸ ‚οὐκ ἄλλος' διαστέλλεται.

Ὁμοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὀρθοτονοῦσι, ‚κατ' ἐμέ', ‚δι' ἐμέ', ‚περὶ ἐμοῦ'. διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὀρθοτονεῖν τὸ ‚σὺν καὶ τρίτος ἁμὶν Ἀμύντας' παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 2) συγκαταθετέον· τὰ γὰρ ἐν ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀναδέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν τὸ ‚καί μοι'

---

41 16 ἡ (post πάλιν)] Bekker: ην A | 28 φησιν A | 30 ἦ] οι add. A

42 4 οὐκ ἄλλον Bekker; praestabit totam sententiam delere | 7 σὺν καὶ] καὶ σὺν A | αμυνδας A

‚καί με’ (40, 20. 23) ἐνεκλίναμεν [πάλιν], καθὸ οὐ συμπέπλεκται.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονουμένων, εἰ πάντοτε ἡ μετάληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον σχῆμα ἀπαιτεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ‚ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα’ (Ε 800) καὶ ‚κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος’ (Ψ 203) τῶν τε παραπλησίων. τὸν γὰρ Ἀρίσταρχον καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς, ὡσεὶ νόμον θεμένους τὸ τοιοῦτον, ἀνάγνωσμα δεῖ παραπέμψασθαι τὸ ‚οἷ τ’αὐτῷ, ἐπεὶ οὔ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη’ (Ε 64), καθὸ ὀρθοτονούμενον τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν ἀπαιτεῖ, τοῦ λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν μεταγράφειν τὸ ‚ἔτευξεν’, τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέχεσθαι, ‚ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας οἷ τ’ αὐτῷ, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο’, ἵν’ ᾖ ‚Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἑαυτῷ τεκτήνατο’. καὶ σαφές ἐστιν, ὅτι ἕνεκα τούτου τὸ ‚ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην’ (δ 668) κατ’ ἔγκλισιν ἀνέγνωστο, καίτοι ὀφεῖλον κατὰ δύο τρόπους ὀρθοτονεῖσθαι, καθὸ καὶ ἐπιταγματικὴ σύνεστι, καὶ διαστέλλεται ἐν τῷ ‚πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι’. — οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι **43**
τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου οὐ διέγνωσαν. πρῶτον γάρ, εἰ καὶ ἀληθὲς ἦν τὸ τὰς ὀρθοτονουμένας κατὰ τὸ τρίτο<ν ἀντ>ανακλᾶσθαι, οὐ πάντως τὸ ‚οἷ τ’ αὐτῷ’ παράλογον· ἐδείχθησαν γὰρ (39, 23) ὡς παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικαί, τουτέστιν ἀρκτικαὶ γινόμεναι, ὀρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ ‚ἐμὲ δ’ ἔγνω καὶ προσέειπε’ (λ 91) καὶ τῶν παραπλησίων. — ἔπειτα καὶ συνεπέπλεκτο ὁμοίως τῷ ‚ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ’ (Ε 832). — ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ‚αὐτός’ ὑποτασσομένη ὀρθοῦ τόνου παραιτία ἐγίνετο. [καὶ ὁ ‚τέ’ σύνδεσμος, ἐγκλιτικὸς ὤν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν ὀξύνει, ὅτε βαρεῖά ἐστιν ἢ ὀξεῖα· περισπωμένην γὰρ οὖσαν φυλάσσει.] — τά τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ ἐξωμάλισται· πολλαὶ γὰρ ὀρθοτονηθεῖσαι ἀντανακλασμὸν οὐκ ἐδέξαντο· ‚ἀλλὰ τόδ’

---

42 23 ἔτευξαν A: corr. Lehrs cl. synt. 199, 9 | 24 αἳ πᾶσι κακόν] κακὸν καὶ πᾶσιν A | 25 ὅτι ἕνεκα τούτου] Uhlig: ἕνεκα τούτου ὅτι A

43 3 suppl. Bekker

ἠ μὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἠδὲ οἷ αὐτῷ ἔπλετο’ (O 226) ‚ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ’ (χ 214), τὸ γὰρ νοούμενόν ἐστι ‚μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μὲν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ βοηθεῖν’· ‚ὅς τις οἷ τ’ ἐπέοικε’ (I 392), τουτέστιν ‚αὐτῷ’· ‚τοὺς δ’ ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ’ (ρ 441), τουτέστιν ‚οἱ αἰχμάλωτοι ἤγοντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐπικρατησάντων’. τό τε ‚τίς κ’ οἴοιτο μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, οἷ τεύξειν θάνατον’ (χ 12) πάντως εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται· ὁ γὰρ Ἀντίνους οὐχ ὑπελάμβανεν, ὡς θάνατον αὐτῷ κατασκευάσειεν ἐν πολλοῖς παραγενόμενος, ὁμοίως τῷ ‚πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα’ (E 56 et 80)· οὐ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ τις φεύγει.

Ῥητέον ὑπέρ τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἁπλοῦν σχῆμα μεταλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς σύνθετον, τουτέστιν ἀντανακλανομένων.

44 Συμβέβηκε τοίνυν τὰς ἀπὸ τῶν εὐθειῶν δράσεις μετιούσας ἐπὶ τὰς πλαγίους ἐν μεταβάσει προσώπων νοεῖσθαι ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. τοῦ μὲν προτέρου ‚Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν’, ‚ἐγὼ σὲ ἐτίμησα’, ‚σὺ ἐμοὶ διελέξω’· ἢ καὶ διὰ μόνων τῶν ῥημάτων ἡ εὐθεῖα νοουμένη μέτεισι πάλιν ἐπὶ τὰς πλαγίους, ‚ἔδωκά σοι’, ‚ἐτίμησά σε’. τοῦ δὲ δευτέρου ‚Φήμιος ἑαυτὸν ἐδίδαξεν’· ἡ γὰρ τοῦ διδάσκειν μετάβασις οὐκ ἐφ’ ἕτερον πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ τὸν Φήμιον· ‚Αἴας ἑαυτὸν ἐχειρώσατο’· πάλιν γὰρ τὸ ‚ἐχειρώσατο’ ἐπὶ τὸ ‚Αἴας’ διαβιβάζεται. — ταῖς μὲν οὖν τοιαύταις συντάξεσι παρακολουθεῖ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. τὰ γοῦν Ὁμηρικά, ἀρχαϊκώτερα ὄντα, αἰεὶ ἐν ἁπλαῖς ταῖς ἀντωνυμίαις καὶ τὰ ἀμετάβατα τῶν προσώπων ἔχει καὶ τὰ μεταβατικά· ‚ἐμὲ’ γὰρ ‚λύσομαι’, εἷς [γὰρ] καὶ ὁ αὐτός, ‚ἐμὲ δ’ ἔγνω’ μεταβατικῶς, ὅ τε γνωσθεὶς καὶ ὁ γνούς. ὕστερον δὲ τὰς συνθέτους προσφιλοτεχνηθείσας συμβέβηκεν ἀπενέγκασθαι τὴν τῶν ἀμεταβάτων

---

43 30 ἔθεν] ἔνθεν A

προσώπων σημασίαν, τὰς δὲ ἀσυνθέτους ἐν μεταβάσει <παραληφθῆναι>· διὸ καὶ αὐτοπαθεῖς τὰς συνθέτους τινὲς ἐκάλεσαν, ἀλλοπαθεῖς δὲ τὰς ἁπλᾶς.

Τὰς μὲν οὖν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, **45**
συνήθεις οὔσας, συνέβαινε μηδεμιᾶς ζητήσεως τυχεῖν, ἅτε δὴ τῶν μὲν ἀσυνθέτων μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ μεταβιβαζομένων εἰς ἕτερον πρόσωπον. τὰς μέντοι κατὰ τὸ τρίτον, λέγω δὲ τὴν ‚ἵ' καὶ τὰς συζύγους, ἀτριβεῖς οὔσας, συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς φωνῆς ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις δηλοῦν, διὰ [τοῦ] τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον ἐκκλίνοντας, αὐταῖς κεχρῆσθαι.

Χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταὐτόν, μεταλαμβάνειν τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν <ἀ>συνήθη εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν, ὡς τὰ μεταβατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ὡς τὰ ἀμετάβατα. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὰς ἐν παραθέσει μετὰ τῆς ‚αὐτός' ἐπιταγματικῆς εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, ὅτε καὶ τὰ τῶν ῥημάτων ἰσάριθμα εἴη καὶ ὁμοιοπρόσωπα, καθάπερ [καὶ] τὸ ‚σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις' (ν 313) καὶ τὸ ‚νόστον ἑταίροισι διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ' (Ψ 253) καὶ ‚ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς' (Φ 78), εὐλόγως τοῦ τοιούτου παρακολουθοῦντος· εἷς γὰρ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ διατιθεὶς καὶ ὁ διατιθέμενος. τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἑτέρου προσώπου ὀρθῶς πάλιν καὶ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς διαλλάσσει καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα· ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἕνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ ὑφ' ἑνὸς δρᾶσθαι ἢ ὑπὸ πλειόνων. ἢ πλείονες ἐμὲ τύπτουσιν, ἢ <εἷς> ὑμᾶς τύπτει. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ τὴν παράδοσιν, ‚ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ' (Π 12)· ‚σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω' (Ο 231)· ‚ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ' (γ 49)· ‚ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ' (δ 177)· ‚ἢ ἐμοὶ αὐτῇ ἔψεαι' (Ω 733)· ‚ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν' (τ 288),

---

44 17 supplevi

45 6 emend. Bekker | 9 ἐπὶ ταὐτόν] Bekker: επαυτο A | 10 suppl. Bekker | 13 καὶ del. Bekker | 23 εἷς suppl. Skrzeczka | 25 et 29 ἢ ἐμοὶ] ηδ' εμοι A (cf. 46, 4)

46 [ἀπο] ἀποστροφῇ τοῦ $\bar{\mu}$, ἵν' ἡ σύνθετος ἀπεμφαίνοιτο. ὅμοιον τὸ ‚οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι' (Χ 351) καὶ ‚ἤ μή τις <σ'> αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι' (ι 406). τὸ δὲ μεῖζον· παραλόγως ἐνεκλίθη τὸ ‚εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι' (Κ 242), εἴγε αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ὀρθοῦ τόνου ἔχονται· καὶ τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἀπόβλητον, καθὸ τὴν σύνθετον ἐνέφαινεν ὀρθοτόνως ἀναγνωσθέν. καὶ ἔτι τὸ ‚μήτ' ἐμῶὐτᾶς μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας τρύσῃς' (PLG III⁴ adesp. 41 Bergk) διέσταλκε δυσὶ περισπωμέναις· ἠδυνάτει γὰρ συντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. πῶς οὖν οὐχὶ βίαιον τὸ τὰς διεσταλμένας κατὰ παράθεσιν βιάζεσθαι εἰς σύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος;

Δέον οὖν, ὡς προείρηται, τὰ ἐν δυσὶ τρίτοις νοούμενα, εἴτε κατ'ἀπόλυσιν, ὡς τὸ ἐγκλινόμενον, εἴτε κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνεγνώσθη ἕνεκα διαστολῆς ἢ ἄλλης τινὸς συντάξεως, εἰς ἁπλᾶς μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ ἐν τρίτῳ καὶ ἐν ταὐτῷ εἰς συνθέτους, ἅπερ ἂν εὑρεθείη πάντως κατ'ὀρθὸν τόνον, ‚ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει' (θ 211)· ‚ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει' (Υ 171)· ‚ἦ γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακόν' (Π 47)· ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἥ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥῆμα. ἔτι εἰ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὀρθοῦ τόνου ἐχόμεναι ἀντιδιαστολὴν ἀναδέχονται, τί τὸ ἐμποδὼν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν ἀντιδιαστολὴν διήκειν; καὶ ὃν τρόπον τὸ ‚καὶ ἐμοὶ ἐγένετο καὶ σοὶ ἐγένετο'
47 ἀμετάληπτα εἰς σύνθεσιν, οὕτω καὶ ‚οἷ τ' αὐτῷ' (Ε 64). «ἀλλὰ [καὶ] αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται.» τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, καὶ εἰ σπανιάκις, ἀλλ' οὖν γε μεταλαμβάνονται; ‚αὐτὸν μὲν σὲ πρῶτα σάου' (ρ 595)· ‚οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον' (Ν 269)· καὶ ‚ἐμὲ λύσομαι' (Κ 378)· εἴρηταί τε (45, 1) καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πλείονας εἶναι.

Καὶ αἱ κτητικαὶ δὲ ὁμοίως μεταληφθήσονται εἰς συνθέτους

---

46 4 ἢ ἐ] ηδε A | 21 κουλουει A | 24 οἷ] τ' add. A | 25 πατροκλον A: corr. Bekker | καὶ (post ἀντ.) duplicavit A

47 1 καὶ (ante αἱ) del. Guttentag | 5 φησιν A (ut 41, 28)

ἢ εἰς ἁπλᾶς, προληπτικώτερον πάλιν τινῶν ὑποστησαμένων τὸ μόνον εἰς συνθέτους αὐτὰς μεταλαμβάνεσθαι. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου ὧδε. ἐπὰν μὲν ἡ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἥτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ποιῆται, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται· ἐπὰν δὲ τὸ ῥῆμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς νοῆται, ἀπὸ δέ τινος προσώπου, τότε καὶ ἁπλῆ ἡ ἀντωνυμία. τοῦ μὲν οὖν προτέρου, ‚δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος’ (Γ 332), ‚τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδυ χιτῶνα’· ‚πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ’ (γ 39), ‚τῷ ἑαυτοῦ’. τοῦ δὲ δευτέρου, ‚οὕνεκ’ ἄρ’ οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον’ (ν 265)· οὐ γὰρ ἐθεράπευον αὐτοῦ τὸν πατέρα, τοῦ ῥήματος ἀποστάντος τῆς γενικῆς. ὁμοίως ‚ὅθ’ ἑὸς δόμος [ὁ τινὸς ὅτε με] ἀμφεκάλυψεν’ (ο 118)· διὸ εἰς ψιλὸν μετάγεται τὸ ‚αὐτοῦ’. ‚τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν’ (Π 799)· ‚τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν κάλλεος εἵνεκα οἷο’ (Υ 234)· πάλιν ἐπὶ τοῦ ‚αὐτὰρ 48
ὅ γ’ ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε’ (Ζ 474) σύνθετος· τὸν γὰρ ἑαυτοῦ ἔκυσε παῖδα. ὅθεν τινές, πάλιν ἀγνοήσαντες τὸ μεταβατικόν, τὸ ‚αἴτει δ’ οἰωνὸν ἑὸν ἄγγελον’ (Ω 292) μεταγράφουσιν εἰς τὸ ‚ταχὺν ἄγγελον’, ἢ τὸν ‚ἀγαθὸν’ ἐκδέχονται. καὶ ἐπὶ θηλυκῆς, ‚τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν’ (ν 52). φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου ἀναδέξασθαι (ἐν γὰρ ἁπάσαις ἦν τὸ (Γ 244) ‚ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ’) ὑπολαβόντα τὸ ‚ἑαυτῆς’ νοεῖσθαι ἐκ τοῦ ‚ἑῇ’, δέον πάλιν ψιλῶς μεταλαμβάνειν. δῆλον οὖν ὡς τὸ ‚ἀλλ’ ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν θάρσεϊ ᾧ’ (Η 152) ἀμφίβολον. εἰ γὰρ εἰς ἁπλῆν μεταληφθήσεται, ἔσται ‚ὁ θυμὸς ἀνῆκέ με τῷ ἐκείνου θάρσει πολεμεῖν’, ὅπερ πάλιν ἐν διαβάσει νοεῖται· εἰ δὲ εἰς σύνθετον, γενήσεται ‚τῷ ἑαυτοῦ θάρσει ἀνῆκέ με πολεμεῖν’, καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς γενικῆς ἀπήρτηται. ὁμοίως καὶ τὸ ‚Νέστωρ φάσχ’ ὁ γέρων, ὅτ’ ἐπιμνησαίμεθα σεῖο,

48 5 θηλυκῆς] Skrzeczka: αἰτιατικῆς A | 9 εην ες πατριδα γαιην A: corr. Bekker | 10 ἑαυτῆς] Naeke: ἑαυτοῦ A | 12 αλλα με A | 18 φασκ A

οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν’ (δ 191)· εἰ δὲ μή, εἰς ἁπλῆν τὴν ‚αὐτοῦ’. — οὕτως εἶχε καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιον<ί>καις Πινδάρου (fr. 5 Schr.) ‚Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας ἐπιφθιμένῳ Μελικέρτῃ’· τῷ γὰρ παιδὶ τῆς Ἰνοῦς. πάλιν γὰρ οἱ ἀξιοῦντες εἰς σύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν ‚ἑαυτοῦ’, ζητοῦσι, τίνι ἀκολουθῶν Σισύφου υἱὸν αὐτὸν ἔφη. οἱ δὲ βαρυτονοῦσι τὸ ‚ὧ’ Δωρικῶς, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ‚ὥς’, ὁμοίως τῷ ‚ὧ τε χερνᾶτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιωμένα’ (PLG III ⁴p. 742 Bergk)·
49 οἱ δὲ εἰς τὴν ‚οἷ’ πρωτότυπον μετάγουσι τὴν γραφήν, ἵνα δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ ‚Ἀχιλῆι δαμασθείς’ (X 55).

Χρὴ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ μεταλαμβάνειν τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν εἴς τε ἁπλᾶς καὶ συνθέτους, τὰ νῦν περιγραφομένης τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.

Tunc verbis Ἑξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον ad secundam libri de pronominibus partem (49, 8—113, 16) transit, qua singulas pronominum formas e dialectis potissimum illustrare sibi proposuit.

---

48 20 μὴ] Skrzeczka: οὐ A | 24 ἐπιφθιμένῳ] φθιμένῳ synt. 156, 16 | 28 ωι τε A | χερνιτης A hic et adv. 203, 25: χερνατης adv. 171, 21 synt. 156, 22 | προμαθιουμενα A

Druck von G. Kreysing in Leipzig.

TABVLAE IN VSVM SCHOLARVM

EDITAE SVB CURA

IOHANNIS LIETZMANN

Wie die Sammlung der „Kleinen Texte für theologische und philologische Vorlesungen und Uebungen" es sich zur Aufgabe stellt, Quellenschriften von geringem Umfang in einer Form und Ausstattung vorzulegen, die sie zur Grundlage des wissenschaftlichen Unterrichts geeignet erscheinen läßt, so sind diese Tafelwerke dazu bestimmt, das für die historisch-philologischen Fächer wichtigste Anschauungsmaterial in einer Gestalt zu bieten, welche technisch allen Anforderungen der Wissenschaft entspricht und dabei doch einen für den Studenten erschwinglichen Preis anzusetzen gestattet. Denn es ist allerdings für den akademischen Unterricht von höchster Bedeutung, daß der Lernende auch die für die Schulung seines Auges bedeutsamen Lehrmittel selbst besitzt und sie nicht nur gelegentlich auf den Bibliotheken oder in den Museen zu Gesichte bekommt. Der Preis von ca. 6 Mark für das gebundene Exemplar wird deshalb möglichst beibehalten werden.

Erschienen ist:

1. SPECIMINA CODICVM GRAECORVM VATICANORVM collegerunt PIVS FRANCHI DE' CAVALIERI et IOHANNES LIETZMANN. 1910. XVI S. 50 Tafeln in Lichtdruck. Geb. in Leinenband 6 M. Auf Karton gedruckt in Ganzpergament 12 M. **Eine Auswahl von meist datierten griechischen Handschriften des IV. bis XVI. Jahrhunderts der Bibl. Vaticana.**

   Diese Sammlung bietet Material zum Studium der griechischen Handschriften-Paläographie aus den reichen für diesen Zweck bisher noch nicht benutzten Schätzen der Vaticana. 7 Tafeln

zeigen die wichtigsten Uncialtypen vom IV. bis X. Jahrhundert. Auf eine Probe der Minuskelkursive saec. VIII./IX. folgt dann die Entwickelung der Minuskelschrift vom IX. bis XVI. Jahrhundert fast durchweg an datierten, vielfach auch lokalisierten Handschriften gezeigt. Das IX. Jahrhundert ist durch 4, das X. durch 6, XI. durch 9, XII. durch 5, XIII. durch 7, XIV. durch 4, XV. und XVI. durch je 3 Tafeln vertreten. Darunter befinden sich 5 Proben der unteritalischen Schrift vom X. bis XIII. Jahrhundert.

Aus den Besprechungen von Nr. 1:

Eine hochwillkommene Gabe in meisterhafter Ausführung, von der eine Belebung des Interesses und des Verständnisses für Handschriftenforschung in den Kreisen der Studierenden sicher ausgehen wird.

THEOLOGISCHE LITERATURZEITUNG 1911, Nr. 6.

Ein ausgezeichnetes und außerordentlich billiges Hilfsmittel zum Studium der griechischen Paläographie.

BIBL. ZEITSCHRIFT 1911, Heft 1.

Die gut ausgeführten Schrifttafeln beginnen mit Proben des 4. bis 6. Jahrhunderts n. Chr., zeigen die verschiedenartigen Schrifttypen bis zum Jahre 1565 und gewähren somit ein willkommenes Hilfsmittel für philologische und theologische Seminare auf dem Gebiete der griechischen Paläographie.

„LITERARISCHES ZENTRALBLATT“ 1911, Nr. 11.

Das Buch ist allen Freunden griechischer Handschriftenkunde angelegentlichst zu empfehlen. Wer es sorgsam durchstudiert, wird sich große Leichtigkeit im Lesen der Kodizes erwerben.

„STIMMEN AUS MARIA-LAACH“ 1911, Heft 2.

Jeder der sich mit griechischer Paläographie befassen muß, Lehrer sowohl wie Schüler, wird den beiden Gelehrten Dank wissen, daß sie in den „SPECIMINA“ ein so billiges und bequemes Hilfsmittel zum praktischen Studium geschaffen haben. Weiterer Empfehlung bedarf das Werk nicht. Es empfiehlt sich selber.

„LITERARISCHER HANDWEISER“ 1911, Nr. 4.

L'album, d'une exécution matérielle parfaite, d'un format commode, est destiné à l'enseignement de la paléographie grecque.

„REVUE DES ETUDES ANCIENNES“.

Unter diesen verbindet keine mit so niedrigem Preise eine gleiche Reichhaltigkeit, keine vermag also in gleichem Maße ihren Zweck zu erfüllen. Dies neue Hilfsmittel bedeutet einen großen Fortschritt.

„WOCHENSCHRIFT FÜR KLASSISCHE PHILOLOGIE“
Berlin, 19. 12. 10., Nr. 51.

La scelta giudiziosa, l'accurata esecuzione, la sobria e precisa illustrazione, e il mite prezzo sono tutti eccelenti requisiti per assicurare il successo di questa pregevole e utile raccolta.

„LA CVLTVRA“ Anno 1910, Nr. 19.

Da kommt die höchst saubere Arbeit von Pius FRANCHI DIE CAVALIERI und JOHANNES LIETZMANN, welche zu einem erstaunlich billigen Preis 50 wohlgelungene Tafeln und eine lehrreiche Einleitung in lateinischer Sprache darbietet, gerade recht. Die Reproduktionsmethode mittelst Photographie und Lichtdruck hat sich auch dieses Mal glänzend bewährt, jedes Fleckchen und jedes Strichelchen sind wiedergegeben, so daß der Leser glauben kann, er habe die Originale selbst vor sich.

„ZEITSCHRIFT FÜR DAS GYMNASIALWESEN".

Nous avons trouvé ces reproductions excellentes. — — — Le prix modique auquel se vend l'ouvrage, relié, le met à la portée de tous.

„ECHOS D'ORIENT", Janvier 1911 (14. année).

Die Wiedergabe der einzelnen Seiten ist ganz vorzüglich, jeder Strich, jedes Häkchen, jeder Punkt sind deutlich zu erkennen. Die Auswahl ist so getroffen, daß viele Schrifttypen zur Anschauung kommen.

„LITERATURBERICHT FÜR THEOLOGIE" Nr. 6, März 1911.

Le prix de ce beau volume est modique et le met à la parté de tous. LE MUSÉE BELGE 1910, Nov.

---

2. PAPYRI GRAECAE BEROLINENSES collegit GVILELMVS SCHVBART. 50 Tafeln in Lichtdruck. Geb. in Leinenband 6 M., in Ganzpergament 12 M.

Auswahl von Urkunden und literarischen Papyri des Berliner Museums.

Auf 50 Lichtdrucktafeln werden nahezu 80 Papyrustexte vollständig oder in Proben wiedergegeben und damit die Hauptzüge der Schriftentwicklung vom Ende des 4. Jahrh. n. Chr. bis zum Beginn des 8. Jahrh. v. Chr. vor Augen geführt. Urkunden, Briefe und literarische Stücke sind ohne Sonderung nach Sachgruppen lediglich nach der Zeitfolge geordnet, wobei den literarischen Texten freilich nur durch Schätzung ihr Platz angewiesen werden kann. Den Hauptzweck, Material zur Einarbeitung in die Paläographie zu bieten, unterstützen die den Tafeln vorausgehenden Textbogen, die für jeden Papyrus Herkunft, Zeit, Inhalt und eventuell die erfolgte Publikation notieren und in beträchtlichem Umfange auch Abschriften der griechischen Texte beifügen, um dem Anfänger die unentbehrliche Hilfe, dem Vorgeschrittenen die Nachprüfung an die Hand zu geben. Eine Gruppierung der Papyri nach der Schwierigkeit für die Entzifferung wird vorangeschickt um den Lernenden auf den rechten Weg zu führen. Neben dem pädagogischen Gesichtspunkte wird das Werk als ein bequemes paläographisches Nachschlagebuch dienen können. Soweit die maßgebenden paläographischen Ziele es zulassen, wird darauf Bedacht genommen, auch inhaltlich wertvolle Stücke abzubilden, so daß die bekanntesten Papyri der Berliner Sammlung fast ausnahmslos vertreten sind.

In Vorbereitung sind ferner:

3. INSCRIPTIONES GRAECAE collegerunt OTTO KERN. **50 Tafeln in Lichtdruck als Hilfsmittel zum Studium der griechischen Epigraphik.**

4. INSCRIPTIONES LATINAE collegit ERNESTVS DIEHL. 50 Tafeln in Lichtdruck. **Auswahl lateinischer Inschriften von den Anfängen bis ins hohe Mittelalter.**

5. SPECIMINA CODICVM LATINORVM VATICANORVM collegerunt LIEBAERT et VATTASSO. 50 Tafeln in Lichtdruck. **Das lateinische Gegenstück zu Nr. 1.**

6. BIBELATLAS, bearbeitet von EBERHARD NESTLE. **Auswahl berühmter und historisch bedeutsamer Handschriften und Drucke der Bibel in allen Sprachen.**

7. HANDSCHRIFTENPROBEN DES XVI. JAHRHUNDERTS, ausgewählt von GEORG MENTZ. **Briefe und Aktenstücke von der Hand der bedeutendsten Persönlichkeiten der Reformationszeit.**

8. VASENKUNDE, bearbeitet von ROBERT ZAHN. **Ca. 40 Tafeln in Lichtdruck, darunter mehrere in Farben. Musterbeispiele der verschiedenen griechischen Vasengattungen von der trojanischen Periode bis in die römische Kaiserzeit, vornehmlich nach den Beständen des Berliner Museums.**

Weitere Tafelwerke, insbesondere zum Studium der Archäologie, sind in Aussicht genommen.

29/30 Res gestae divi Avgvsti, herausgegeben und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1.20 M.

31 Zwei neue Evangelienfragmente, herausgegeben und erklärt von H. B. Swete. 15 S. 0.40 M.

32 Aramäische Urkunden zur Geschichte des Judentums im VI. und V. Jahrhundert vor Chr., sprachlich und sachlich erklärt von Prof. Lic. Dr. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.

33/34 Supplementum Lyricum, neue bruchstücke von Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1.20 M.

35 Liturgische Texte III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX. jahrhundert: Uebersichtliche zusammenstellung des wichtigsten quellenmaterials von Dr. Anton Baumstark. 16 S. 0.40 M.

36 Liturgische Texte IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1525 herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.

37 Liturgische Texte V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 16 S. 0.40 M.

38/40 Altlateinische Inschriften von Prof. Dr. Ernst Diehl. 64 S. 1.80 M.

41/43 Fasti consulares imperii Romani von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit Kaiserliste und Anhang bearbeitet von Willy Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3.40 M.

44/46 Menandri reliquiae nuper repertae herausgeg. von Prof. Dr. Siegfried Sudhaus. 65 S. 1.80 M., gbd. 2.20 M.

47/49 Lateinische altkirchliche Poesie ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzman. 64 S. 1.50 M.

50/51 Urkunden zur Geschichte des Bauernkrieges und der Wiedertäufer herausgeg. von Dr. H. Böhmer. 36 S. 0.80 M.

52/53 Frühbyzantinische Kirchenpoesie I: Anonyme hymnen des V—VI jahrhundert ediert von Dr. Paul Maas. 32 S. 0.80 M.

54 Kleinere geistliche Gedichte des XII. Jahrhunderts herausgeg. von Albert Leitzmann. 30 S. 0.80 M.

55 Meister Eckharts Buch der göttlichen Tröstung und von dem edlen Menschen (Liber Benedictus) herausgegeben von Philipp Strauch. 51 S. 1.20 M.

56 Pompeianische Wandinschriften und verwandtes ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1.80 M.

57 Altitalische Inschriften herausgegeben von H. Jacobsohn. 32 S. 0.80 M.

58 Altjüdische liturgische Gebete herausgegeben von Prof. D. W. Staerk. 32 S. 1.00 M.

59 Der Mišnatraktat Berakhoth in vokalisiertem Text herausgegeben von Prof. D. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.

60 Edward Youngs Gedanken über die Originalwerke in einem schreiben an Samuel Richardson übersetzt von H. E. v. Teubern, herausgegeben von Kurt Jahn. 46 S. 1.20 M.

81 Liturgische Texte VI: Die Klementinische liturgie aus den Constitutiones apostolorum VIII mit anhängen herausgeg. von Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

Druck von G. Kreysing in Leipzig.

44/46 *Menandri* reliquiae nuper repertae hrsg v. Dr. Siegfried Sudhaus. 65 S. 1,80 M., gbd. 2,20 M.
47/49 *Lateinische altkirchliche Poesie* ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzmann. 64 S. 1,50 M.
50/51 *Urkunden zur Geschichte des Bauernkrieges und der Wiedertäufer* hrsg. v. Prof. Dr. H. Böhmer. 36 S. 0,80 M.
52/53 *Frühbyzantinische Kirchenpoesie I:* Anonyme hymnen des V—VI. jahrhunderts ediert von Dr. Paul Maas. 32 S. 0,80 M.
54 *Kleinere geistliche Gedichte des XII. Jahrhunderts* hrsg. v. Albert Leitzmann. 30 S. 0,80 M.
55 *Meister Eckharts Buch der göttlichen Tröstung und von dem edlen Menschen (Liber Benedictus)* hrsg. v. Philipp Strauch. 51 S. 1,20 M.
56 *Pompeianische Wandinschriften und verwandtes* ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1,80 M.
57 *Altitalische Inschriften* hrsg. v. H. Jacobsohn. 32 S. 0,80 M.
58 *Altjüdische liturgische Gebete* hrsg. v. Prof. D. W. Staerk. 32 S. 1,00 M.
59 *Des Mišnatraktat Berakhoth in vokalisiertem Text* hrsg. v. Prof. D. W. Staerk. 16 S. 0,60 M.
60 *Edward Youngs Gedanken über die Originalwerke* in einem Schreiben an Samuel Richardson übersetzt von H. E. v. Teubern hrsg. v. Kurt Jahn. 46 S. 1,20 M.
61 *Liturgische Texte VI:* Die Klementinische liturgie aus den Constitutiones apostolorum VIII mit anhängen hrsg. v. Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0,80 M.
62 *Vulgärlateinische Inschriften* hrsg. v. Prof. Dr. Ernst Diehl. 180 S 4,50 M., gbd. 5 M.
63 *Goethes erste Weimarer Gedichtsammlung* mit varianten hrsg. v. Albert Leitzmann. 35 S. 0,80 M., gbd. 1,20 M.
64 *Die Oden Salomos* aus dem syrischen übersetzt mit anmerkungen von A. Ungnad und W. Staerk. 40 S. 0,80 M.
65 *Aus der antiken Schule.* Sammlung griechischer texte auf papyrus holztafeln ostraka ausgewählt und erklärt von Dr. Erich Ziebarth. 2. Aufl.
66 *Aristophanes* Frösche mit ausgewählten antiken scholien hrsg. v. Dr. Wilhelm Süss. 90 S. Brosch. 2 M., geb. 2,40 M.
67 *Dietrich Schernbergs* Spiel von Frau Jutten hrsg. v. Prof. Dr. Edward Schröder. 56 S. 1,20 M.
68 *Lateinische Sacralinschriften* ausgewählt von Dr. Franz Richter. 45 S. 0,90 M.
69 *Poetarum veterum Romanorum* reliquiae selegit Ernestus Diehl. 165 S. Brosch. 2,50 M., geb. 3,— M.
70 *Liturgische Texte VII:* Die Preußische Agende im auszug hrsg. v. Hans Lietzmann. 42 S. Brosch. 0,80, geb. 1,— M.
71 *Cicero pro Milone* mit dem commentar des *Asconius* und den *Scholia Bobiensia* hrsg. v. Dr. Paul Wessner. Brosch. 1,60 M., geb. 2,— M.
72 *Die Vitae Vergilianae* und ihre antiken quellen hrsg. v. Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1,50 M.
73 *Die Quellen von Schillers und Goethes Balladen* zusammengestellt von Albert Leitzmann. 51 S. 3 Abbildungen. Brosch. 1,20 M., geb. 1,50 M.
74 *Andreas Karlstadt von abtuhung der bilder* und das keyn bedtler vnther den christen seyn sollen 1522 und die Wittenberger beutelordnung hrsg. v. Hans Lietzmann. 32 S. 0,80 M.
75 *Liturgische Texte VIII:* Die Sächsische Agende im auszug hrsg. v. Hans Lietzmann. 36 S. Brosch. 0,80 M., geb. 1,— M.
76 *Auswahl aus Abraham a. S. Clara* hrsg. v. Prof. Dr. Karl Bertsche. 47 S. 1,— M.
77 *Hippocratis* de aere aquis locis mit der alten lateinischen übersetzung hrsg. v. G. Gundermann. 50 S. 1,20 M.
78 *Rabbinische Wundergeschichten* des neutestamentlichen zeitalters in vokalisiertem text mit sprachlichen und sachlichen anmerkungen von Lic. Paul Fiebig. 28 S. 1,— M.
79 *Antike Wundergeschichten* zum studium der wunder des Neuen Testaments zusammengest. von Lic. Paul Fiebig. 27 S. 0,80 M.
80 *Vergil Aeneis II* mit dem commentar des Servius hrsg. v. Ernst Diehl. 131 S. Brosch. 2,— M., geb. 2,50 M.
81 *Anti-Xenien* in auswahl hrsg. v. Dr. Wolfgang Stammler. 68 S. Brosch. 1,40 M., geb. 1,80 M.

82 *Apollonius Dyscolus* De pronominibus pars generalis edidit Dr. P
Maas. 44 S. 1,— M.
83 *Origenes, Eustathius v. Antiochien, Gregor v. Nyssa* über die He
Endor hrsg. v. Erich Klostermann. 70 S. 1,60 M.
84 *Aus einem griechischen Zauberpapyrus* hrsg. und erklärt v. Ri
Wünsch. 31 S. 0,70 M.
85 *Die geltenden Papstwahlgesetze* hrsg. v. Friedrich Giese. 56 S.
86 *Alte Einblattdrucke* hrsg. v. Otto Clemen. 77 S. 1,50 M.
87 *Unterricht der Visitatoren* an die pfarrherrn im kurfürstent
Sachsen hrsg. v. Hans Lietzmann. 48 S. 1,— M.
88 *Bugenhagens Braunschweiger Kirchenordnung* hrsg. v. Hans
mann. 152 S. 2,40 M.
89 *Euripides Medea* mit scholien hrsg. v. Ernst Diehl. 116 S.
2,60 M., geb. 3,— M.
90 *Die Quellen von Schillers Wilhelm Tell* zusammengestellt von
Leitzmann. 47 S. Brosch. 1,20 M., geb. 1,50 M.
91 *Scholastische Texte I:* Zum Gottesbeweis d. Thomas v. Aquin zus
gestellt v. E. Krebs. 64 S. 1,50 M.
92 *Mittelhochdeutsche Novellen I:* Die heidin hrsg. v. L. Pfannm
51 S. 1,20 M.
93 *Schillers Anthologie-Gedichte* kritisch hrsg. v. W. Stammler.
Brosch. 1,50 M., geb. 1,80 M.
94 *Alte und neue aramäische Papyri* übersetzt und erklärt von W. S
73 S. 1,— M.
95 *Mittelhochdeutsche Novellen II:* Rittertreue. Schlegel hrsg v. L.
müller. 63 S. 1,50 M.
96 *Der Franckforter* („eyn deutsch theologia") hrsg. v. W. Uhl. 64 S.
97 *Diodors Römische Annalen* bis 302 v. Chr. samt dem ineditum
hrsg. v. A. B. Drachmann. 72 S. 1,80 M.
98 *Musaios, Hero u. Leandros* m. ausgew. varianten u. scholien
Arthur Ludwich. 54 S. 1,50 M.
99 *Authentische Berichte* über Luthers letzte Lebensstunden
Dr. J. Strieder. 42 S. 1,20 M.
100 *Goethes Römische Elegien* n. d. ältesten Reinschrift hrsg. v.
Leitzmann.
101 *Frühneuhochdeutsches Glossar* von Alfred Götze. VIII. 136 S.
geb. 3,80 M.
102 *Die Generalsynodal-Ordnung* hrsg. v. D. Alfred Uckeley.
0,50 M.
103 *Die Kirchengemeinde- u. Synodalordnung* f. d. Prov. Preußen, F
burg usw. hrsg. v. D. Alfred Uckeley. 36 S. 0,90 M.
104 *Die rheinisch-westfäl. Kirchenordnung* hrsg. v. A. Uckeley
105 *Mystische Texte aus dem Islam.* Drei gedichte des Arabi 12
d. Arab. übers. u. erläutert v. M. Horten. 18 S. 0,50 M.
106 *Das niederdeutsche Neue Testament* nach Emsers übersetzung,
1530 hrsg. v. E. Weissbrodt. 32 S. 0,80 M.
107 *Herders Shakespeare-Aufsatz* in dreifacher gestalt mit anm.
F. Zinkernagel. 41 S. 1,— M.
108 *Konstantins Kreuzesvision* in ausgew. texten vorgelegt v. J.
hauser. 26 S. 0,60 M.
109 *Luthers Kleiner Katechismus* der deutsche text in seiner geschi
entwicklung v. J. Meyer. 32 S. 0,80 M.
110 *Historische attische Inschriften* ausgewählt u. erklärt von E.
manson.
111 *Ausgewählte Iliasscholien* hrsg. v. W. Deecke. 2,40 M.
112 *Supplementum Euripideum* hrsg. v. H. v. Arnim. 2 M.
113 *Supplementum Sophocleum* hrsg. v. E. Diehl. 33 S. 0,90 M
114 *Die Verfassung des Deutschen Reiches* vom Jahre 1849 hrs
Bergsträsser. 104 S 2,20 M.
115 *Griechische Inschriften zur griechischen Staatenkunde* ausge
F. Bleckmann.
116 *Die Quellen zu Heinrich v. Kleists Michael Kohlhaas* hrsg. v.
Schlösser. 14 S. 0,35 M.

Druck von G. Kreysing in Leipzig.